

PRENUMERATA

kwartalnat

w kraju 12 złotych;
na granicę 20 złotych;

Numer pojedynczy
20 groszy.

Konto pocztowe czekowe
Nr. 730.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Dyrekcja Wydawnictwa: Miodowa Nr. 22. Dyrektor przyjmuje od 12—2 pp. Dyrekcja otwarta od 9—3 pp. Tel. działu red. 44-05. Tel. działu handlowego 44—50. Tel. prenumeraty i rachuby 44-42. Tel. eksp. 25-28. Kasa czynna od g. 8 i pół r. do 1 pp., w soboty do godz. 12.

OGŁOSZENIA:

Cena za wiersz 1 m/m. szpalty redakcyjnej po tekście 55 groszy. Cena za wiersz 1 m/m. szpalty ogłoszeniowej 50 gr. Tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Drobne ogłoszenia 15 groszy za wyraz. Każde ogłoszenie najmniej 1 złoty. Za terminowy druk ogłoszeń Wydawnictwo nie odpowiada. Osobom i firmom prywatnym kredytu na ogłoszenia i prenumeratę Wydawnictwo nie udziela.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 9. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 grudnia 1928 r. o odebraniu debitu czasopismu „Emes - żurnal”.

Poz. 10. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1928 r. w sprawie zmiany nazwy miejscowości Dupice w gminie Kroczyce, powiecie olkuskim, województwie kieleckim.

Poz. 11. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 10 grudnia 1928 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1928 r. w sprawie wyszczególnienia rodzajów przedsiębiorstw, mających znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1928 r. Nr. 103, poz. 918).

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 12 listopada 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie wyrobów szklanych. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1928 r., Nr. 103, poz. 920).

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

9.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 19 grudnia 1928 r.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927 r. o prawie prasowym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 1, poz. 1), odbieram debity pocztowe czasopism p. t. „Emes - żurnal”, wydawanemu w Moskwie w języku żydowskim.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Stawoj Składkowski.*

10.

OBWIESZCZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 22 grudnia 1928 r.

W sprawie zmiany nazwy miejscowości Dupice w gminie Kroczyce, powiecie olkuskim, województwie kieleckim.

Niniejszem zmieniam nazwę miejscowości Dupice w gminie Kroczyce, powiecie Olkuskim, województwie kieleckim, na „Piaseczno”.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Stawoj Składkowski.*

11.

ZARZĄDZENIE

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 10 grudnia 1928 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na mocy art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 28 stycznia 1925 roku (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 97) na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia zarządza się, co następuje:

§ 1.

Dla tych bezrobotnych robotników, którzy do dnia 31 stycznia 1929 roku włącznie wyczerpali lub wyczerpią zasiłki z funduszu bezrobocia w ciągu całego okresu, ustalonego w ust. 1 art. 13 Ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, przedłuża się wymieniony okres do 17 tygodni na terenach niżej wymienionych:

- 1) w st. m. Warszawie,
- 2) w województwie warszawskim — w m. Żyrardowie, w pow. warszawskim, w pow. blońskim, w pow. radzyńskim, w pow. pułuskim, w pow. mińsko - mazowieckim, w pow. mławskim, w pow. skierniewickim, w pow. rawskim i w pow. grójckim;
- 3) w województwie łódzkim — w m. Łodzi, w m. Ozorkowie, w m. Konstantynowie, w m. Pabjanicach, w m. Rudzie Pabjanickiej, w m. Tomaszowie Mazowieckim, w m. Zduńskiej Woli, w m. Zgierzu, w m. Piotrkowie, w m. Aleksandrowie, w pow. radomskim, w pow. piotrkowskim, w m. Kaliszu, w m. Opatówku;
- 4) w województwie kieleckim — w m. Kielcach, w gminach: Niewachłów, Dyminy i Dąbrowa pow. kieleckiego, w m. Radomiu, w m. Ostrowcu, w pow. koneckim, w pow. opatowskim, w pow. opoczyńskim, w pow. ilżeckim, w m. Częstochowie, w pow. częstochowskim, w gm. Ożarówce pow. będzińskiego i w gm. Poraj pow. zawierciańskiego;
- 5) w województwie białostockim — w m. Białymstoku, w m. Grajewie i w gm. Bogusze pow. szczuczynskiego, oraz w gm. Huta pow. suwalskiego;
- 6) w województwie krakowskim — w pow. chrzanowskim, w pow. oświęcimskim, w pow. bialskim, w pow. żywieckim i w pow. wadowickim;
- 7) w województwie lwowskim — w m. Lwowie, pow. lwowskim, pow. jaworowskim, w pow. żółkiewskim, w pow. sokalskim, w pow. tarnobrzaskim, w pow. strzyżowskim, w pow. rzeszowskim, w pow. przemyskim, w pow. jarosławskim, w pow. lubaczowskim, w pow. łańcuckim, w pow. mościskim, w pow. niskim, w pow. przeworskim, w pow. rawskim, w pow. gródeckim, w pow. dobronińskim, w pow. bóbreckim i w pow. liskim;
- 8) w województwie poleskim — w gm. Antonówka pow. sarnieńskiego;
- 9) w województwie wileńskim — w m. Wilnie;
- 10) w województwie nowogródzkim — w pow. słonimskim;
- 11) w województwie śląskim — w m. Bielsku, w pow. cieszyńskim, w pow. bielskim, w pow. lublinieckim i w pow. rybnickim.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

(—) *S. Jurkiewicz.*

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1928 r.

w sprawie wyszczególnienia rodzajów przedsiębiorstw, mających znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej.

Na podstawie art. 4 ust. 3 prawa o spółkach akcyjnych (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. — Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 383), zarządza się, co następuje:

§ 1. Za przedsiębiorstwa, mające znaczenie państwowe lub charakter użyteczności publicznej w rozumieniu art. 4 prawa o spółkach akcyjnych, uważa się:

- 1) wytwórnie broni, amunicji, materiałów wybuchowych, oraz innych rodzajów sprzętu i materiału wojennego (czołgi i samochody pancerne, kuchnie polowe, sprzęt wojskowy, wozy wojskowe, drut kolczasty, mosty polowe i t. p.), tudzież handel temi wyrobami;
- 2) wytwórnie silników lotniczych i statków powietrznych, oraz przedsiębiorstwa eksploatacji powietrznych linii komunikacyjnych;
- 3) przedsiębiorstwa żeglugi morskiej i rzecznej;
- 4) przedsiębiorstwa budowy lub eksploatacji kanałów wodnych;
- 5) przedsiębiorstwa budowy lub eksploatacji kolei żelaznych publicznego użytku, nie wyłączając tramwajów;
- 6) przedsiębiorstwa, mające za przedmiot komunikację samochodową;
- 7) wytwórnie urządzeń telegraficznych, telefonicznych, radiowych, oraz przedsiębiorstwa budowy i eksploatacji telefonów, telegrafów, radiotelegrafów i radjotelefonów;
- 8) przedsiębiorstwa eksploatacji rzeźni, piekarni mechanicznych, chłodni, elewatorów zbożowych, wodociągów, kanalizacji i elektrowni;
- 9) kopalnie węgla kamiennego i przedsiębiorstwa, mające za przedmiot przerobkę węgla kamiennego (kokosownie, gazownie i t. d.), oraz handel hurtowy węglem kamiennym;
- 10) kopalnie rud żelaznych, cynkowych, miedzianych i ołowianych, oraz hutnictwo żelazne i cynkowe, miedziane i ołowiane;
- 11) kopalnie soli potasowych i fosforytów, oraz handel hurtowy temi produktami;
- 12) przedsiębiorstwa, mające na celu wszelkiego rodzaju przerobkę minerałów bitumicznych (oleju skalnego, wosku ziemnego, gazu ziemnego, łupków i piaskowców bitumicznych), przedsiębiorstwa, mające na celu uzyskiwanie wszelkiego rodzaju płynnych produktów pędnych, przedsiębiorstwa sprzedające nafty z beczkowozów i benzyny ze stacji benzynowych;
- 13) przedsiębiorstwa tłoczenia i magazynowania ropy naftowej i jej produktów, oraz przedsiębiorstwa zbierania kału ropnego i ropy naftowej, wyciekłej z kopalni, szybów, uruciągów i zbiorników;
- 14) przedsiębiorstwa, mające za przedmiot eksploatację lasów.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1929 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego, gdzie nabywa mocy obowiązującej w dniu wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. — prawa o spółkach akcyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 383) zgodnie z art. 170 tego rozporządzenia.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *K. Bartel.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *A. Meysztowicz.*

(Dz. Ust. R. P. z dnia 29 grudnia 1928 r., Nr. 103, poz. 918).

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 12 listopada 1928 r.

w sprawie zwrotu cła przy wywozie wyrobów szklanych.

Na podstawie art. 7 ust. d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządzają się, co następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę wyrobów szklanych, wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła uiszczanego za sprowadzone z zagranicy zużyte do wyrobu tych towarów chemikalia i materiały pomocnicze, według następujących norm:

za 100 kg. szkła taflowego	zł. 2
za 100 kg. wyrobów i naczyń ze szkła prasowanego, lanego lub dętego, również obrobionych	zł. 3

§ 2. Zwrot cła z tytułu, wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia, uskutecznią się zapomocą kwitów wywozowych, wystawianych każdorazowo przez upoważnione do tego urzędy celne, na podstawie zaświadczeń związków eksportowych, po stwierdzeniu wywozu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, zachowując ważność na przeciąg 9 miesięcy od daty ich wystawienia i mogą służyć do uiszczania należności celnych za wszelkie towary sprowadzane z zagranicy w każdym z urzędów, upoważnionych do wystawiania kwitów.

§ 4. Wykazy związków eksportowych, uprawnionych do wydawania powyżej wymienionych zaświadczeń, będą ustalane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i ogłaszane w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski”.

§ 5. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 5-go dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) G. Czechowicz.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.

Minister Rolnictwa:
(—) K. Niezabytowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1928 r., Nr. 103, poz. 920).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z Prezydium Rady Ministrów.

Wczoraj w godzinach popołudniowych powrócił z urlopu P. Prezes Rady Ministrów prof. dr. Kazimierz Bartel, witany na dworcu głównym przez P. Ministra Spraw Wewnętrznych Stawoję-Składkowskiego oraz P. Ministra Komunikacji inż. Kühna. Natychmiast po powrocie P. Prezes Rady Ministrów objął urządowanie.

Z Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

W dniu 4 b. m. P. Minister Pracy i Opieki Społecznej dr. Stanisław Jurkiewicz powrócił z wycieczki w świątecznego i objął urządowanie.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Na posiedzeniu 37 w dniu 18 grudnia 1928 r. Sejm Rzeczypospolitej P. Prokurator Sądu Najwyższego Kuczyński wygłosił następujące przemówienie:

„Wysoka Izbo!

Wypada mi zabrać głos w chwili trudnej, trudnej dlatego, że po długiej dyskusji Panowie są znużeni, że Panowie wysłuchali przemówień, które niezawsze wszyscy uważaliście za rzeczowe. Mnie zaś, z mego stanowiska, jako przedstawicieli Rządu, wolno zabierać głos tylko w sposób rzeczowy, w sposób wyjaśniający argumentami stanowisko Rządu.

Będą Panowie może i dlatego znużeni, że nie wolno mi robić żadnych aluzji politycznych, tem mniej wprowadzać jakichś konwersacji, które Panów bawią (Różne głosy na ławach P. P. S.). Niech Panowie pozwolą, że tych kilka argumentów rzeczowych, do których mnie zobowiązano, ażebym je Panom przedstawił, z kolei przedstawie. (Głos na ławach P. P. S.: Pan przemawia już po Wiceministrze Carze, poco Pan poprawia Wiceministra Cara). P. Wiceminister Car omówił tylko trzy punkty sporne najważniejsze, ja przedstawiam dalsze rzeczowe argumenty, przemawiające przeciw odroczeniu daty wejścia w życie ustawy ustrojowej. (P. Reger: Stan sędziowski jest narażony na pośmiewisko). Jest to początek mojego przemówienia, a Panowie przedstawiają cel jego. (P. Żuławski: Pan chce dyskusję otworzyć. Pan prowadzi obstrukcyjną robotę, a nie rzeczowe argumenty). Chodziłoby więc tutaj o zwalczanie z mej strony pewnych argumentów rzeczowych, przedstawianych przez przeciwników prawa ustrojowego, gdyż na tym punkcie tylko uważam dyskusję za uzasadnioną. Przedstawiam Panom ze swej strony argumenty rzeczowe, mające Panów skłonić do tego, ażeby nie odsuwać w odległą przyszłość organizację, nad którą pracowano tak długo. A podkreślam, że na pracę tę nie składa się tylko napisanie tej ustawy, którą Panowie chcą odroczyć, ale cały szereg dokonanych aktów poprzednich i tych, które już w danej chwili są przygotowane.

Sprawa reorganizacji ustroju sądowego była od początku trudna. Jeżeli Panowie, otrzymawszy tę ustawę 7 lutego b. r., mogli dopiero w kwietniu b. r. — ja żadnego z tego zarzutu nie robię, — przedstawić projekt reformy i to ze strony stronnictwa, które najpilniej tą sprawą się zajęło, kiedy drugi projekt zjawiał się dopiero 31 października b. r., a był wypracowany dopiero w ciągu miesiąca października, jeżeli wreszcie dwa ostatnie projekty reform. mianowicie „Wyzwolenia” i „Stronnictwa Chłopskiego”, pojawiły się dopiero w czasie narad komisyjnych względnie podkomisyjnych i tam wzięte zostały pod rozważenie, to chyba zechcą Panowie przyznać, że rzecz sama nie jest tak łatwa, że wymaga pogłębienia i że Panowie sami czas dłuższy nad nią zastanawiać się musieli. Chodziłoby nam tylko o to, — nie przesądzam sprawy utrzymania lub nieutrzymania ustawy w mocy, — ale jeżeli Panowie chcieli ją odroczyć czy też obalić, aby to stało się z przyczyn rzeczowych. Podzielać w zupełności pogląd p. Liebermana, który powiedział w tej Izbie: nie możemy dla unifikacji dopuścić czegoś złego. W komisji wyjaśnił na przykładzie, że zrobilibyśmy „cos” dla unifikacji, co byłoby wprawdzie jednoczeniem pod pewnym względem i w pewnym kierunku całej Rzeczypospolitej Polskiej „pod jeden strychielec”, ale co byłoby może nie tylko złem, ale i wielkim nonsensem. Jeżeli z tego założenia będziemy się na sprawę zapatrywać, to może Panowie argumentów Rządu zechcą wysłuchać.

Proszę Panów, Panom chodzi o obalenie pewnych rzeczy, o usunięcie ich, chodzi — jak Niemcy wyrażają się — o „rozzebranie” gmachu, który Rząd postawił. Nie wstawiać poszczególne cegiełki, jeżeli uchwalicie ustawę odraczającą. Gdyby chodziło tylko o poprawki, to prace są w toku i, jak p. Wiceminister zaznaczył w swoim przemówieniu, w 3/4 conajmniej, jeżeli nie w 90% doprowadzono do uzgodnienia. Rozuodowa czy rozbieżności gmachu, zbudowanego z trudem, powinno nastąpić i wówczas tylko — zdaje się, jest to zrozumiałe — jeżeli ten gmach jest tak źle zbudowany, jest czemś grożącym zawaleniem, że lepiej pozostać w dawnych budynkach i zacząć budowę od nowa, kiedy budynek nowy nie nadaje się wcale do żadnych poprawek.

Zdać sobie sprawę z tego stanu rzeczy — proszę Panów — obowiązkiem, chociażby przez wzgląd na ocenienie i poszanowanie cudzego trudu. Nie wolno mi się bawić w moralizatorstwo i zabierać głos w sprawach politycznych, ale Panowie wiedzą, że podzielone są zapatrywania co do tego, czy poprzedni Sejm, nie dzisiejszy, więcej budował, czy też ścierały się tylko poglądy, które w wyniku dawały zero zamiast jednolitego gmachu nowej Polski o własnym charakterze. Nowy Rząd uważa więc przedewszystkiem za swój obowiązek stawianie, budowanie i te budowle się pojawiły. I tutaj w tym nowym Sejmie Panowie nie chcieliby nawet przyrzec się, jakiego przygotowania wymagała budowa nowoego ustroju sądownictwa, jednoczącego ziemie polskie. Ona nie polegała tylko na tem, że zrobiono ustawę ustrojową i przygotuje rozporządzenia wykonawcze w ostatnim stadium puszczania w ruch. Ona polegała także na czem innym, ona polegała na tem, że z punktu widzenia tej przyszłości był opracowany zaraz po wypadkach majowych cały szereg ustaw przygotowawczych. Nie będę tych ustaw Panom wliczać, znajdują je Panowie w Dzienniku Ustaw. Mieliśmy np. stworzyć sądy grodzkie wieloosobowe w największej dzielnicy. Żeby stworzyć takie sądy wieloosobowe, pomysłało nad tem, ażeby odpowiednią organizację przygo-

tować, z jednej strony stworzyć sądy pokoju wieloosobowe, a z drugiej strony wydać ustawę, która wprowadzała instytucję kierowników — naczelników, konieczną w takich sądach wieloosobowych. Było to rozporządzenie z mocą ustawy, wydane jeszcze w r. 1927 z mocą obowiązującą do 1 stycznia 1928 r., które tę rzecz realizowało. Prezes sądu okręgowego ma prawo z mocy tej ustawy ustanawiać kierowników sądów pokoju, a przyszłych grodzkich. Ustawa nowa wprowadza tylko tę zmianę, że ta czynność została przesunięta na Ministra. Pomyślano o sądach pokoju — przyszłych grodzkich — nie tylko jednocząc je w licznych wypadkach w jeden sąd pokoju wieloosobowy, a także pomyślano nad tem, żeby procedurę karną uwzględniono już przy tej reorganizacji. We wspomnianym rozporządzeniu z r. 1927 był przepis, że zamiast sędziów śledczych pewne czynności w zakresie śledczym mogą spełniać sądy pokoju. Otóż, proszę Panów, to były prace, które się wykonywały przez cały rok, przez dłuższy czas, w ostatecznych chwilach była tego rodzaju praca, jak naprzykład zjednoczenie sądów pokoju w Łodzi w jeden duży sąd ku ogólnemu zadowoleniu ludności i władz miejskich, które przyczyniły się do umożliwienia materialnego zrealizowania tej ważnej dla miasta reformy, przez dostarczenie odpowiednich lokali.

Proszę Panów, należałoby zważyć — czy w tej Wysokiej Izbie wszyscy Panowie zdali sobie sprawę z tych wszystkich momentów, które rzeczowo mogą u Panów decydować. Te momenty podzieliłbym na rozmaite. Najprzód pewne poglądy dzielnicowe i przyzwyczajenia dzielnicowe. Jeżeli się zobaczy instytucję przeszczerpioną w swojej dzielnicy z innej dzielnicy, wytwarza się zupełnie zresztą naturalny ferment; człowiek z danej dzielnicy, rozważając treść takiej instytucji, uważa ją niejednokrotnie nie tylko za obcą i niecelową, ale nawet za wytwór horendalny, a jeżeli nie za horendalny, to wprost za niemożliwy na gruncie swej dzielnicy.

Te, że tak powiem, imponderabilia, bo to są rzeczy w istocie nieraz drobne, — jeżeli mogły istnieć w jednej dzielnicy, to mogą istnieć i w drugiej dzielnicy, — jednak wytwarzają u pewnej grupy osób pewien nastrój psychiczny, który powoduje, że dana osoba jest nastrojoną wobec odnośnych przepisów nieprzychylnie. Przykładów takich z samego ustroju mógłbym przytoczyć bez liku, począwszy od „naczelników” sądów grodzkich, których sama nazwa dla pewnych osób jest już abominacyjna, dalej sądy pokoju (nowego ustroju) z zasadą wybierności sędziego, co w jednej dzielnicy nie jest widziane, jako instytucja pożądana, gdy w innej dawały się słyszeć głosy pełne ubolewania, że ta instytucja jest w nowej ustawie upośledzona, że za mały zakres kompetencji jest jej przyznany, że uzależnione jest jej istnienie od woli miejscowej ludności. Zarazem mają Panowie przed sobą w prawie ustrojowym wynik starcia tych wszystkich poglądów. Starano się te rzeczy dzielnicowe zjednoczyć, jak najmniej urażając te właśnie poglądy dzielnicowe, bo powiedziano, że tam, gdzie ludność życzy sobie sądów pokoju — niech powstają, gdzie ich sobie nie życzy — niech nie powstają. Widzimy, że w jednych wypadkach uważa się tę instytucję za zbyt dobrą, uważa się, że sędzia z wyboru nie odpowiada nowoczesnej idei sędziego niezawisłego, bo jest zawiśły od woli wyborców, a z drugiej strony uważa się to za najlepszą formę.

Chciałbym, aby Panowie w swojej umysłowości odrzucili zupełnie te imponderabilia, ponieważ one jednak odgrywają tak ważną rolę we wszystkich obradach, w kształtowaniu poglądów na ustosunkowanie się do całości tej ustawy....

Chodziłoby więc o ograniczenie się do zasad walnych, zasad podstawowych nowego prawa i o rozstrzygnięcie „kwestji odroczenia” na tej płaszczyźnie, z pominięciem motywów, które mogą wpływać u Panów z przyczyn politycznych, lub z poglądów wrotych na tle długoletnich przyzwyczajenia dzielnicowych. Tutaj, proszę Panów, niech mi wolno będzie zrobić odchylenie w kierunku, który nie należy może ściśle do tej dyskusji, ale jest charakterystyczny ze względu na doniosły wpływ takich przyzwyczajenia na decyzje sejmowe. Przechodzi już przez Senat, uchwalona zresztą prawie jednomyślnie w Sejmie i w Komisji senackiej, sprawa pewnych zmian w rozporządzeniu z mocą ustawy z 22 marca b. r. o rozpoczęciu karno-administracyjnym, którem tę materię prawną zunifikowano na całym obszarze Rzeczypospolitej. I tam także, jak widzimy, odgrywają rolę imponderabilia dzielnicowe, które jednak spowodowały ustosunkowanie się ogółu nieprzychylnie do pewnych norm wspomnianego rozporządzenia. Kiedy bardzo poważni senatorowie z b. dzielnicy austriackiej podkreślają, że jest pożądaną karanie przez wójtów jako bardziej bezpośrednie, jeżeli senatorowie z poproskiej dzielnicy żądają prawa karania dla t. zw. władz miejscowych policyjnych o podkładzie autono-

micznym, komunalnym, tak z drugiej strony w dzielnicy największej, w ziemiach porojskich nie odczuwano zupełnie potrzeby tworzenia dla wójta lub innych władz komunalnych uprawnień władzy karzącej. A jednak dla panów z Małopolski, z Wielkopolski jest to bardzo ważna i istotna rzecz, poza drugorzędna, a jaką było przekazanie grzywnien tym związkom, których organa wymierzają karę. Otóż tego rodzaju poglądy dzielnice na uszczegóło, poglądy wyrosły z urzędniczego państw zaborczych, lecz nieistotne w wielkim stylu, nie powinny decydować o ustosunkowaniu się do wielkiej reformy ustroju sądowego i nie powinny być bodźcem do rozsądzania tego budynku, który z moselem zbudowano.

Tego rodzaju kwestje, wypływające z dotychczasowych rozbieżnych urzędów, to rzeczy nieraz bardzo podrzędne; przewidywalimy je i co do nich mogliśmy także znaleźć może pewne spostrzeżenia, uwagi, wątpliwości i nawet sprzeczności bezpośrednio w samym sądownictwie u prezesów sądów i sędziów. Jednak uważaliśmy, że ta reforma nie może się odbyć bez pewnych tarć, wstrząsów, bez pewnych bólów, które przeżyć trzeba w twórczej pracy rodzącej się nowego polskiego bytu; obecnie chodzi o to tylko, czy nie zachwiano tych podstaw zasadniczych sądownictwa, którym wyraz dała Konstytucja, oraz czy urzeczywistniono możliwie najlepiej jej zasady uzgadniając je z potrzebami dobrej organizacji i potrzebami żywotności społeczeństwa.

Co do trzech głównych kwestyj, zabrał głos p. Wiceminister i te rzeczy Panom wyjaśnił. Mnieby tylko przypało zadanie, może dla mnie żmudne i Panów fatygujące, ale niezbędne, jeżeli rzec ma być należycie oświetlona i to nietylko, należycie oświetlona, ale pełnym światłem tego, co się dzieje, — zadanie pełnego krytycznego przedstawienia tych wszystkich zmian, jakich domagają się przeciwnicy prawa ustrojowego i wykazania, że nie mają one takiego znaczenia, aby wejście w życie tego prawa należało odroczyć na cały rok.

Niech więc wolno mi będzie przejść do dwóch wniosków, t. j. „Polskiej Partii Socjalistycznej” i „Klubu Narodowego”, z którymi można się było zapoznać, bo dwa drugie, t. j. wniosek „Wyzwolenia” i „Stronnictwa Chłopskiego”, są mi znane tylko z fragmentów, pojawiły się bowiem w ostatniej dopiero chwili. Wniosek „Klubu Narodowego” pojawił się 31 października i zawiera nie mniej nie więcej tylko artykułów 98, a jak Panowie mogą się ze szczegółów przekonać, w 90%, można to dokładnie obliczyć, — są to rzeczy bezgłębszego znaczenia, bo rzeczy redakcyjne, które można i w takiej postaci i w innej uważać za dobre, zaczem za nimi mogłaby się oświadczyć jednomyślnie ta Izba z przytaknięciem ze strony Rządu.

Wniosek „Klubu Socjalistycznego” jest nieco krótszy, liczy tylko 31 artykułów i z pewną modyfikacją odzwierciadla te uwagi, które przedstawił w swej broszurze jeden z prezesów sądu, ujmując ostateczne wnioski w formę artykułowaną. Również w tym wniosku są liczne takie propozycje zmian, że trzeba je uważać za „reformy” językowe, redakcyjne. W związku z tem oświadczyliśmy jedną rzecz, którą odrazu na Komisji podnieśliśmy i którą zdaje się, że cała Komisja przyjęła jednomyślnie za słuszną. Inne jest ustosunkowanie się ciał parlamentarnych do projektu ustawy, inne do ustawy ogłoszonej w „Dzienniku Ustaw”, a z istoty swej normą prawną obowiązującą jest także rozporządzenie z mocą ustawy. Inna jest rzecz, gdy Rząd składa Sejmowi projekt ustawy i ten projekt podlega przerobieniu. Wtedy poprawia się nietylko rzeczy, na których zależy ze względów politycznych czy z innych motywów, ale także przerebadowuje się na lepsze stosownie do upodobań większości Komisji i referenta, brzmienie poszczególnych artykułów lub zdań. Można iść w tym kierunku bardzo daleko, że tak się wyrażę lapidarnie: jeżeli nie podoba się wyraz „jeżeli” zmienia się go na „jeśli” lub odwrotnie. Inaczej trzeba się ustosunkować do normy, która stała się ustawą, jak rozporządzenie z mocą ustawy. W tym wypadku występuje się z t. zw. nowelizacją, tak samo, jak występuje się z nowelizacją własnej ustawy sejmowej, t. j. ustawy, którą Sejm uchwalił kiedyś przy innej większości, przy innych stosunkach koalicyjnych, a następnie w innym składzie nowego Sejmu, czy też innym tylko układzie stronnictw pragnie zmian prawa poprzedniego. Nikt nie wystąpił z wnioskiem nowelizacyjnym dla wprowadzenia zmian redakcyjnych tylko; w nowelizacji zawsze ma się na oku cele istotne. We wnioskach ustawodawczych, złożonych obecnie, umieszczono jedno i drugie i zmiany istotne i redakcyjno-językowe. Dlaczego o tem mówię? Dlatego, proszę Panów, że poza temi trzema ważnymi sprawami, o których mówił Pan Wiceminister, i po wysegregowaniu rzeczy, dla których niktby z nowelizacją nie wystąpił, w pozostałej reszcie znalazłoby się może jeszcze dziesięć kwestyj, o których wartości było mówić. Raz jeszcze podkreślam: reszta, wszystkie propozycje zmian są tej kategorii, że

dla nich niktby z nowelizacją oddzielną nie wystąpił.

Niech mi będzie wolno dla wykazania tego twierdzenia wziąć do ręki wniosek „Klubu Narodowego” (druk Nr. 250) i przejść kolejno proponowane zmiany.

W art. 1 wnioskodawcy chcą skreślić całą instytucję sędziów pokoju i w tej kwestji pomiejdzy Panami są podzielone zdania, nie z punktu widzenia jakichś wyższych interesów politycznych, czy prawnych, czy światopoglądów, ale prosto na tle życia praktycznego i na tle doświadczeń dzielnicowych. I rzeczywiście dzielnicowo podzielili się głosy w tej kwestji. Ale rzecz załatwiono w ten sposób, że cofnięto wniosek, uważając, że może ta forma pośrednia, którą wybrał projekt rządowy, najlepiej odpowiada chwilowej potrzebie i obecnie na reformę w tym kierunku zaność się nie powinno.

Składa się tak, że mogę zaraz na wstępie wniosku podnieść jedną kwestję, mającą istotniejsze znaczenie. Jest to reforma art. 2 § 2 prawa ustrojowego. Niektórzy Panowie Posłowie chcieli dopatrywać się w treści tego przepisu nawet naruszenia Konstytucji. Artykułu tego paragraf drugi brzmi tak: „I tworzenie i znoszenie sądów grodzkich, okręgowych i apelacyjnych może nastąpić tylko w drodze ustawy”. Czytam treść samej ustawy. „Ustalenie i zmianę okręgu lub siedziby sądu może zarządzić Prezydent Rzeczypospolitej w drodze rozporządzenia”. I tutaj dopatrywali się Panowie w tem ustaleniu i zmianie siedzib sądowych jakiegoś ukrytego żądła, które może utracić niezawisłość sędziowską i interesy ludności pod względem istnienia sądów jako takich, pod względem ich rozplanowania terytorjalnego.

I co zaproponowano we wniosku „Klubu Narodowego”? „I tworzenie i znoszenie sądów grodzkich, okręgowych i apelacyjnych, ustalenie i zmiana ich okręgów, jak również zmiana siedziby sądu może nastąpić tylko w drodze ustawy”. Ten przepis nie uległ zmianie, dodano tylko słowa: „ustalenie i zmiana ich okręgów”. A dalej: „Zmianę granic okręgu może zarządzić także Prezydent Rzeczypospolitej w drodze rozporządzenia, jednakże taka zmiana nie może być połączona ze zwinięciem lub przeniesieniem stanowisk sędziowskich, ani też z przeniesieniem siedziby sądu”.

(Głos: To nie jest na porządku dziennym). Ma bardzo wiele związku, chodzi o wykazanie, że Panowie nie mają powodu merytorycznego do odroczenia. (P. Brodacki: artykuł jest niezgodny? gdyby było uzgodnienie, to wszystko byłoby zrobione). Czy z tej racji ma się powód do odroczenia? Przedewszystkiem w okresie reorganizacji, tym najbliższym, Panowie przyznają o wiele szersze prawa władzy wykonawczej, bo prawo przeniesienia sędziów w stan spoczynku i na inne miejsce służbowe, w tym najbliższym okresie bez względu na to, jak brzmi przepis art. 2 § 2. Nie chcą przesądzać, czy materia objęta art. 2 § 2 prawa ustrojowego, będzie tak unormowana, jak wnioskodawcy sobie życzą, czy inaczej; nie chcą mówić o tem, do jakich rezultatów Komisja doszła, ale mogą to jedno skonstatować, że na najbliższy okres rzecz ta jest nieaktualna, bo Rząd wedle propozycji najstrykcyjniejszej miałby prawo przeniesienia sędziów okręgowych i grodzkich w ciągu roku lub półtora roku. W ten sposób ta rzecz byłaby uregulowana w najbliższym czasie, a w tym półtora roku chyba jest czas zmienić definitywnie przepis art. 2 ustawy.

§ 3 — znowu ponieważ tyczy sądów pokoju, cofnięty.

Art. 4 wniosku „Klubu Narodowego”. Pod jakimś wrażeniem napisano, że osobna ustawa określi zakres działania sądów dla nieletnich. Okazało się, że był to zwykły lapsus, bo ogłoszony kodeks postępowania karnego zawiera już odnośne przepisy, więc także o tem niema co mówić. Wszystko to razem tworzy rodzaj chaosu w tych próbach obsunięcia tego gmachu ustrojowego na tych miejscach, w których jest najzupełniej solidny z każdego punktu widzenia.

Art. 5 i 6 wniosku „Klubu Narodowego”: Minister Sprawiedliwości oznaczy liczbę sędziów śledczych i oznaczy ich siedziby, ewentualnie poza okręgiem. „Minister Sprawiedliwości oznaczy rozporządzeniem w każdym sądzie okręgowym liczbę sędziów tego sądu, jako sędziów śledczych, oraz oznaczy siedzibę ich urzędowania”. „Do zmiany siedziby urzędowania sędziów śledczych mają zastosowanie postanowienia art. 2 § 2”. Nie chcę się nad tem długo zastanawiać, gdyż ta rzecz niema głębszego znaczenia; można tak regulować czy inaczej. Mimo tego, wniosek nie zmienia istoty rzeczy, ponieważ to, że sędzię nie można przenieść do innych miejscowości, wynika z innych przepisów ogłoszonego prawa ustrojowego. Tę samą myśl wyrażono we wniosku „Klubu Narodowego” powołaniem się na art. 2 § 2, a we wniosku P. P. S. chciało tę myśl wyrazić jeszcze jaśniej. Wszystko to jednak znowu nie ma znaczenia na najbliższą przyszłość, bo te kategorie sędziów panowie wnioskodawcy z „Klu-

bu Narodowego” zaliczają do tych, którzy w okresie reorganizacyjnym mogą być przenoszeni.

Idźmy dalej. Wedle art. 7 wniosku usunięcie wyznaczonego naczelnika sądu grodzkiego może nastąpić tylko w drodze dyscyplinarnej. Znowu reforma niepełna. W okresie reorganizacyjnym koncedowanym przez wnioskodawców wolno usuwać sędziów grodzkich, choćby byli naczelnikami, więc bez względu na chęć reformy takiej lub innej, rzecz nie przedstawia się aktualnie. Rozmyślnie nie wszczynając dyskusji merytorycznej, ograniczam się tylko do wykazania tego, co jest ściśle w związku z dzisiejszą decyzją Panów: czy jest dostateczna podstawa do odroczenia sprawy na cały rok?

Zmiany do art. 12 prawa cofnięto.

Tak samo zmiany do art. 15, 19 prawa cofnięto; drobne skreślenia.

W art. 20 i 23 prawa chodzi o prosto o rzecz teoretyczną — czysto sądową, która poza sędziami i poza zajmującymi się kwestją organizacji sądów nikogo nie obchodzi, a mianowicie czy w wydziałach odwoławczych sądu okręgowego ma koniecznie zasiadać obok dwu sędziów okręgowych jeden sędzia grodzki, czy też komplet może składać się z samych sędziów okręgowych? czy ma zwyciężyć idea taka, czy inna...? (Głos: Wiemy). Pan nie brał udziału w posiedzeniu Komisji i tam okazało się, że członkowie jej podzielili się sami, wychodząc z czysto prawniczych założeń. (Głos: Czy Pan był adwokatem?) Nie.

Proponowana zmiana paragrafu 3 artykułu 24 prawa znowu zmierza do tego, aby przepis, który może nie ma wielkiego znaczenia, zreformować w myśl pewnych własnych poglądów. Mianowicie czy pewne zdanie powinno się mieścić już w ustawie ustrojowej, czy też należy je raczej zamieścić w kodeksie postępowania karnego. Rzecz nudna, czysto prawnicza.

W jednym wypadku, mianowicie w art. 25, jest zmiana bardziej merytoryczna, że przesza się zgromadzeniem ogólnym w zakresie uprawnień, kto wyznacza przewodniczących sądów przysięgłych, ale oczywiście na wniosek tego prezesa. Czy to jest jedna z tych ważnych zmian, powodujących konieczność odroczenia prawa ustrojowego? Wszak według tej ustawy sądy przysięgłych z natury potrzebnych czynności wymagają przygotowania. (Przerywania). Czy w tym wypadku zmiana nieznaczna, która może być zrealizowana dopiero w późnej jesieni (w listopadzie) 1929 r., bo według ustawy dopiero w lipcu zaczyna się czynności przygotowawcze ku utworzeniu sądów przysięgłych, wymaga okresu dłuższego do jej przeprowadzenia, niż termin do jesieni 1929 r.? Chociaż ustawa ustrojowa ma wejść w życie w styczniu, lecz nie może być w tym względzie zrealizowana wcześniej, jak dopiero w jesieni, to jednak Panowie uważają, że całą ustawę trzeba odroczyć o cały rok.

Art. 27 zawiera przepis o zawieszeniu sądów przysięgłych zarządzeniem Rady Ministrów. Wnioskodawcy proponują następujące uzupełnienie:

„Zarządzenie to musi Rada Ministrów przedstawić Sejmowi do zatwierdzenia na posiedzeniu Sejmu najbliższym po dniu ogłoszenia o zawieszeniu działalności Sądu przysięgłych. Jeżeli Sejm odmówi zatwierdzenia, przywraca się natychmiast działalność sądu”.

Wprowadza się więc poprawkę, że jeżeli sądy przysięgłych zostaną zawieszane, — dotąd nie są one tutaj i w b. dz. pruskiej wprowadzone, — że w tym wypadku także bezwzględnie i stanowczo należy zarządzenie zawieszenia przedłożyć Sejmowi.

Czy to ma być powodem odroczenia ustawy, jeżeli tych sądów przysięgłych jeszcze niema, a Panowie proponują, żeby był należyty przepis w kwestji zawieszenia tych sądów przysięgłych? Sądy przysięgłych mają wejść w życie od jesieni, a już obecnie mają być zabezpieczone na wypadek zawieszenia ich. I jakim sposobem? Chcą Panowie odroczyć przepisy w przedmiocie sądów przysięgłych o dalszy jeszcze rok. (Głos: Art. 28). We wniosku mam art. 29. Żadnego z tych wniosków nie pomnę, tembardziej, że Panowie sami się upominacie.

A dalej zaraz (do art. 29) wnioskodawcy proponują taką korekturę. Jeżeli sąd przysięgłych będzie zawieszony, to niech nie sadzi w sądzie okręgowym trzech, tylko pięciu sędziów zawodowych. Ważna kwestja, lecz wniosek cofnięto słusznie. Dlaczego? Dlatego, bo jeżeli wprowadzilibyśmy we wszystkich dzielnicach pełną apelację od wyroków sądu okręgowego, zaczem w apelacji będzie drugi raz rozważać sprawę trzech sędziów, dlaczego w pierwszej instancji ma sędzić pięciu?

Zaraz następnym punktem wniosku (do art. 36 prawa) bardzo ważna kwestja (!?), czy w Sądzie Najwyższym izby mają się dzielić na wydziały, czy nie? Sad Najwyższy, który sam sobie uchwała regulamin, najlepiej określi swe wewnętrzne

urządzenia. Natomiast Panowie wnioskodawcy chcą, aby to było powiedziane w samej ustawie. Słusznie się Panowie śmieją, bo tego rodzaju reformy nie mogą być podstawą odroczenia ustroju na cały rok.

W art. 37 prawa jest powiedziane: „w wypadkach wskazanych w ustawach”, poczem następuje pauza (myślniki). Tę kreskę wnioskodawcy proponują skreślić, gwoźli poprawności języka, jak rozumują.

W zakresie art. 39 prawa (art. 17 wniosku) wszczęto spór, czy prokurator ma brać udział w Sądzie Najwyższym także w sprawach cywilnych. Jeżeli to dziedzin wielkich walk, to chyba czysto jurydycznych, które poza prawnikami nikogo nie będą obchodzić.

Do art. 40 wnioskodawcy żądają uzupełnienia dla jasności w tym kierunku, że jeśli w Sądzie Najwyższym Izba się zbiera, to do kompletu potrzeba obecności połowy jej członków, lecz „najmniej dziesięciu”. Poprawkę językową do § 3 tegoż art. 40 cofnięto.

(Art. 20 wniosku). Jako art. 48 wstawia się art. 49 prawa i zmienia w ten sposób, że do quorum wystarczy zawsze połowa członków zgromadzenia, więc także w sądach apelacyjnych i okręgowych, dla których prawo ustrojowe żądało 2/3 obecnych. Poprawka do art. 48 § 3 i do art. 49 jest cofnięta po pewnych wyjaśnieniach ze strony Rządu, nie będą więc o tem mówił.

Dalej wszczęto kwestję, czy Kolegium administracyjne ma się składać z 7 członków, czy z 5, oraz jaki ma być ich stosunek do zgromadzenia ogólnego. To są rzeczy jurydyczne dla ustroju bez głębszego i ogólniejszego znaczenia.

Artykuł 50 — 51 prawa, to znowu dziedzin reform raczej regulaminowych z wyjątkiem jednego przepisu, że postanowienie o przekazywaniu sprawy ze zgromadzenia ogólnego do kolegium administracyjnego, z powodu niepowzięcia przez zgromadzenie uchwały w terminie lub dla braku quorum, nie stosuje się do orzeczeń, które zgromadzenie ma powziąć w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku lub na inne miejsce służbowe. To materia rzeczywiście doniosła. I tutaj natrafiam na drugi punkt ważny, ale niesporny, podkreślam to, bo Rząd oświadczył w tym przedmiocie zgodę z poglądem, że jeżeli sędzia ma być usunięty, to tę sprawę musi załatwić zgromadzenie ogólne, a jeżeli nie załatwi, to musi być nawet dziesięć i dwadzieścia razy zwoływane, póki komplet się nie znajdzie; sprawa nie może wskutek opóźnienia się zgromadzenia przejść do kolegium administracyjnego z mocy samego prawa, jak to wynikało z porównania przepisów prawa ustrojowego. To był rzeczywiście przepis może rażący, było zwykłe przeoczenie, ale odrazu się temu zapobiegło odpowiednim regulaminem, zaleconym w okólniku. Rząd zgodził się na reformę ustawową i jest pewność, że ta rzecz nigdy nie będzie stosowana w tej postaci, żeby Kolegium administracyjne mogło sędziego usunąć.

Po przejściu 23 artykułów wniosku, natrafiam na drugą kwestję dyskusyjną poza temi dyskusyjnymi, które zostały wyjaśnione, uzgodnione i są kwestiami niespornymi.

Przechodzę do art. 52 (podział czynności), w którym istota proponowanej zmiany polega na opuszczeniu przepisu o kolejnym powoływaniu sędziów grodzkich do rozpoznawania spraw odwoławczych. Zmiana to redakcyjna, spowodowana tem, że wnioskodawcy — jak wspomniano przy art. 20 prawa — pragną skasować udział sędziów grodzkich w wydziałach odwoławczych. Jest to rzecz wyłącznie administracyjno - sądowa, nieinteresująca ogółu.

Proponowano skreślenie rozdziału IX (art. 60 do 64), dotyczącego kar porządkowo - dyscyplinarnych. Przepisy te w Komisji sejmowej podlegają tylko pewnym zmianom. Propozycja ich skreślenia powstała wskutek prostego nieporozumienia, bo w dzielnicy, do której wnioskodawca referent należy, te materiały należały do procedury, a w b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej do ustroju, więc nie można było tych przepisów pominąć ze względów praktycznych wobec uchylecia przepisów ustrojowych porosyjskich i pruskich, bez względu na to, jakie są zapatrywania teoretyczne na tę sprawę.

Cofnięto wniosek o skreślenie w art. 66 słów: „którym podlegają także sędziowie pokoju”.

W art. 67 po słowach: „lub grodzkiego” wnioskodawcy dodają wyrazy: „z pośród sędziów odnośnego lub równorzędnego lub wyższego sądu”. Zmiana redakcyjna, proponowana także we wniosku P. P. S., zupełnie słuszna, jeżeli chodzi o zupełnie jasne określenie woli ustawodawcy. Rząd ją akceptuje, tak bowiem pojmowano przepis celowo. Oczywiście, nie mógł istnieć zamiar stworzenia podstawy prawnej do wyznaczania na zastępcę prezesa nie sędziego lub sędziego niższej instancji. Wyznaczenie niesędziego byłoby zresztą przeciwnie innym przepisom organizacyjnym, ponieważ funkcje prezesa obejmują także

funkcje sędziowskie i tylko sędzia może je spełniać.

Poprawkę do art. 70 — cofnięto.

Art. 72 — 76 prawa normują sprawę nadzoru nad sądami i sędziami. Kwestja doniosła i istotna dla niezawisłości sędziów. Wnioskodawcy proponowali kilka zmian i w podkomisji doszliśmy do porozumienia, wyrażonego w ostatecznej redakcji. Kwestja pełnienia nadzoru została w podkomisji prawniczej ujęta dokładnie, jasno i co do istoty rzeczy nie odbiega od prawa ustrojowego, wniosku rządowego i od pojęć Rządu na te artykuły. Więc znowu załatwiłem dyferencję w przedmiocie pięciu artykułów, które może są istotniejsze, ale które są uchylone, wyrównane, artykuły uzgodnione i sporu o treść i tryb nadzoru niema.

W art. 77 znalazły wyraz pewne przepisy proceduralne, które upoważniają Sąd Najwyższy, na wniosek pierwszego prokuratora, „unieważnić orzeczenia, wydane przez sąd względem osoby, która w danej sprawie nie podlega orzecznictwu sądów powszechnych. Otóż dobry prawnik, autor wniosku „Klubu Narodowego”, spostrzegł pewną lukę; należałoby dać Sądowi Najwyższemu prawo uchylania także wyroków i orzeczeń, chociażby prawomocnych w tym wypadku, jeśli pod względem przedmiotu w sprawie nie należy do sądów powszechnych. Przepis słuszny, ale wspomniany artykuł 77 mógł w ustawie ustrojowej wcale nie istnieć, mógł przejść do przepisów proceduralnych, gdzie właściwsze dlań miejsce. Umieszczono go w ustroju tylko dlatego, a żeby pod tym względem prędzej zuniifikować ustawodawstwo i to nie jest kwestja, dla którejby należało odraczać wejście ustroju w życie.

Następny artykuł wniosku (art. 34), dotyczący artykułu 78 § 1 prawa, znowu jest w związku z sądami pokoju, zaczętem w podkomisji był cofnięty.

Art. 81 prawa dotyczy pociągnięcia sędziego do odpowiedzialności karnej, co dopuszczalne jest tylko za poprzednią zgodą właściwego sądu dyscyplinarnego. Chodziło o określenie bliższe terminu, w jakim można się odwołać od decyzji sądu dyscyplinarnego, zezwalając na ściąganie sędziemu lub odmawiając wydania go sądom karnym. Sędziowie mają bowiem nietykalskość zbliżoną do nietykalskości posłów i ulegają wydanu tylko na podstawie decyzji sądu. Nawet inny sąd karny nie może ścigać inaczej, jak tylko za zezwoleniem. Tutaj chodziło o określenie tego terminu. Jest to rzecz czysto jurydyczna, na którą można się różnie zapatrywać. Nie zdradzę tajemnicy, jeżeli powiem, że w podkomisji uznano za możliwe ten przepis zostawić takim, jak jest, bez uszczerbku dla ustawy i bez uszczerbku dla praworządności.

Zmiany, proponowane do art. 83 i 87, są w ścisłym związku z kwestją powoływania oficerów korpusu sądowego na stanowiska sędziowskie, o czym już mówił Pan Wiceminister. (Głosy: A 85 i 86?) Nie były zaatakowane, było zupełnie zadowolenie, więc poza drobną zmianą w art. 85 niema zmian. (Głos: A 87?) Co do art. 87, zaznaczyłem, że tą sprawą zajmował się Pan Wiceminister Sprawiedliwości Car i wyjaśniał tutaj sprawę Wysokiej Izbie bardzo szczegółowo. (P. Brodacki: I powiedział, że można prezesa mianować majorów, albo pułkowników, to jest przyczyna rozbitcia kompromisu. Głos: Powtarzaj Pan, co powiedział już Wiceminister!) Nie jest moim obowiązkiem reprodukcją panu posłowi przemówienia Pana Wiceministra; będzie stenogram, to pan poseł będzie mógł dowolną ilość razy odczytać sobie to przemówienie.

Art. 88 i proponowana w nim zmiana są w związku z decyzją, dotyczącą art. 87 i 83. Z kolei przychodzi także cały szereg artykułów, dotyczących wyborów i nominacji na stanowiska sędziowskie i to była ta druga kwestja, o której mówił Pan Wiceminister Car, zatem w tej kwestji jestem zwolniony, aby uzupełniać rzeczowe wywody Pana Wiceministra Sprawiedliwości. (P. Kwapiński: Mnie przekonała ta mowa, że nagrody z budżetu trzeba wykreslić). Zaznaczę tylko, że art. 96 obejmuje tryb mianowania, zapewniając Ministrowi w ciastym zakresie możliwość przedstawienia P. Prezydentowi Rzeczypospolitej własnego kandydata, niewskazanego przez ciała wyborcze. Według wniosków poselskich, mają być wprowadzone w tych sprawach, przewidzianych prawem ustrojowym, reformy, jednak wszystkie propozycje uznają za dopuszczalny pewien wpływ Ministra na rzecz decydowania przez niego i po tej linii poszła praca podkomisji prawniczej. Podczas, gdy w sądach apelacyjnych i niższych instancjach przyznano Ministrowi w ustawie pewien procent nominacji sędziowskich do dyspozycji niezależnej od wyniku wyboru i podkomisji chodzi tylko o precyzyjniejsze określenie ograniczeń, nie zmieniając zasady, to istotniejszą jest reforma, zamierzona co do mianowań w Sądzie Najwyższym. Projekt rządowy i prawo ustrojowe

opierają się co do Sądu Najwyższego na systemie urzędów francuskich, gdzie istnieje ogólna lista utworzona przez sąd, a z tej listy Minister władny jest przedstawiać sędziów do nominacji. W podkomisji sejmowej ujawnił się kierunek raczej ku zrównaniu konstrukcji, dotyczącej trybu, nominacyjnego sędziów Sądu Najwyższego z trybem, przewidzianym dla sądów niższych instancji. Tym stanem przebiegu obrad nie można również motywować odroczenia na rok ustawy ustrojowej.

Istota zmiany art. 102 § 2 lit a) ustroju (art. 52 wniosku K. N. i 18 P. P. S.) polega na podkreśleniu, że przeniesienie może nastąpić tylko z powodu zwinięcia stanowiska, wywołanego zmianą ustroju „w drodze ustawy”. Ten dodatek jest w związku z art. 2, o którym na wstępie mówiłem, dlatego rzecz nie wymaga żadnego uzupełniającego wyjaśnienia. W art. 102 (Głos na prawicy posła Stronkiego: Opuszcil Pan 101). Co do art. 101 nikt nie miał pretensji, jest to jeden z tych artykułów, co do których jedynomyślnie wszyscy są zadowoleni. I Pan Poseł byłby zadowolony, gdyby tę rzecz przeczytał. (Przerywania, Głos: Niech pan napije się wody i dalej mów). Gdybym takiej pomocy potrzebował, tobym przypuszczał, że zaczynam mówić przydługio, przestaję mówić rzeczowo. (Głos na ławach „Wyzwolenia”: My to już czytaliśmy wszystko, nawet nie dziś).

W dalszym ciągu wniosku (art. 54 wniosku) chodziłoby o pewne zmiany o znaczeniu znowu tylko ze stanowiska doświadczeń w sądownictwie, jakoto, czy należy sędzię delegować do innego sądu lub do czynności administracyjnych na dłuższy, czy krótszy czas, w jakich wypadkach potrzebna jest jego zgoda, w jakich niepotrzebna, czy i kiedy potrzeba zgody zgromadzenia ogólnego lub kolegium administracyjnego. Wszystko to znowu zagadnienia ani zajmujące dla powszechności, ani decydujące dla sprawy.

To samo dałoby się powiedzieć o przeistoczeniach, jakie wnioskodawcy proponują co do art. 109 i 110 (art. 55 i 56 wniosku).

W art. 114 są unormowane sprawy urlopowe i najważniejsza z tych „kwestji” urlopowych jest ta, czy pierwszy prezes Sądu Najwyższego sam sobie ma dawać urlop, czy też ma się ktoś o to pytać. (Głos: Jak sekretarz zawodowy. Inny głos: Weź pan urlop. Inny głos: Powiedz pan to Żuławskiemu, który sam sobie urlopy udziela).

Art. 115 mówi o tem, kiedy ze względów służbowych urlop może być przerwany.

Dalsze artykuły, t. j. 119 i 121 ustroju, określają obowiązki sędziego. Wnioskodawcy żądają wyraźnego dopowiedzenia, że sędziemu nie wolno przed wydaniem wyroku wyrażać opinii o toczącej się sprawie. My uważamy, że jeżeli to trzeba wyraźnie podkreślić, to chyba w regulaminie, jako konsekwencję obowiązku zachowania powagi sądu, żeby sędzia się nie angażował. Można tę rzecz umieścić w ustawie, ale z tego powodu nie będą Panowie odkładali mocy obowiązującej ustawy na nowy termin.

Cały szereg poprawek został cofnięty, więc o tem nie mam powodu dłużej mówić. (Głos: Owszem).

Co do art. 138 i 139, poruszono kwestję, że tyle dyscyplinarek jest w sądach, zatem, czy nie należałoby ustanowić jeszcze więcej członków sądów dyscyplinarnych.

W art. 143 zajęto się poprawkami językowymi, które jednak w podkomisji uznano za zbędne.

W art. 146 zaproponowano skreślenie słów: „za zezwoleniem Ministra Sprawiedliwości”. Przedmiotem rozważań jest mianowicie (§ 3), czy wyrok dyscyplinarny można podać do wiadomości publicznej na podstawie uchwały sądu dyscyplinarnego i upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, czy wystarczy sama uchwała sądu dyscyplinarnego. Prawo ustrojowe wychodzi z założenia, że pod tym względem sędzia i interes służby będą lepiej zabezpieczone, jeżeli trzeba zgody tak sądu dyscyplinarnego, jak i Ministra. Wnioskodawcy są zdania, że wystarczy zgoda sądu dyscyplinarnego, — ale znowu zapytałem, czy z tego powodu warto odraczać ustawę na cały rok.

W art. 168 podobnie drobna sprawa: chodzi o to, czy Ministrowi ma być postany wyrok dyscyplinarny, czy nie.

Przy art. 166 poruszono kwestję wyłącznie proceduralną, czy instancja odwoławcza ma mieć prawo kasowania wyroków I instancji, czy też zawsze musi orzekać merytorycznie.

W art. 175 wnioskodawcom chodzi o ustalenie, za czyjmi pośrednictwem Minister ma otrzymać zawiadomienie o wyroku dyscyplinarnym, orzekającym wydalenie sędziego.

Po cofniętym wniosku o uchylenie całego rozdziału, dotyczącego sędziów pokoju (nowego typu).

Dalej idą podrzędne rzeczy: Czy sędziowie przysięgli mają umieć czytać i pisać w jakimkolwiek języku, czy tylko czytać, czy mogą być tacy, którzy nie umieją po polsku, czy wystarczą tylko rozumieć po polsku. Także sprawa, która może wzbudzić zainteresowanie, ale która może być rozstrzygnięta w płaszczyźnie praktycznej, a w ogóle stanie się dopiero aktualną w jesieni 1929 roku, kiedy będą sady przysięgłe.

Poprawki do art. 217 są wycofane. Tak samo poprawki do art. 230 cofnięta w podkomisji.

Teraz znowu poprawka redakcyjna w art. 223: czy do wyrazów „komisja okręgowa”, która według treści przepisów jest komisją sądową pod przewodnictwem prezesa sądu — ma być dopisany gwoli zupełności tytułu wyraz „sądu”.

W art. 225, § 1, lit. b) wyrazy „wyznaczeni przez prezesa” wnioskodawcy zastępują wyrazami „wybrani przez zgromadzenie ogólne sądu”, co odnosi się do wyznaczenia sędziów okręgowych, do Komisji, ustalającej t. zw. roczną listę przysięgłych, zmiana może czwartego rzędu pod względem wagi, której aktualność nadto może się ujawnić dopiero w grudniu 1929 r., zaczem nie wymaga odroczenia ustawy ustrojowej.

Zmiana do art. 227 okazała się w toku obrad podkomisyjnych bez znaczenia i niepotrzebna, bo tylko obciążałaby bezcelowo aparat administracyjny. Wszak losowanie przysięgłych, to czynność formalna. Obecni są świadkami jej legalności.

Art. 231 — uzupełniono dla jasności.
Art. 235 — poprawka w podkomisji odrzucona. (Głos: Po kolei).

W art. 237 skreślono zgodnie z wnioskiem Klubu Narodowego paragraf 2, którego przepis zezwalał Ministrowi na odstąpienie w poszczególnym wypadku od zasady, że w jednej prokuraturze nie może być czynny prokurator, pozostający w stosunku bliższego pokrewieństwa lub powinowactwa z drugim prokuratorem lub sędzią tego samego sądu. Może być tak, jak postanawia prawo ustrojowe, może być inaczej, a mianowicie tak, jak proponują wnioskodawcy. Sądzą, że w pewnych szczególnych wypadkach możnaby zezwalać na pozostawienie dwóch prokuratorów krewnych lub powinowatych w jednej prokuraturze, zwłaszcza, gdy jeden z nich pełni służbę w siedzibie sądu okręgowego, drugi poza jego siedzibą (eksponowany).

Art. 249 wnioskodawcy przeredagowali, zmieniając go formalnie, lecz w efekcie — proszę porównać teksty — stosunek hierarchicznej podległości właściwy prokuraturze nie ulegnie zmianie.

Poprawkę, skreślającą art. 258, paragraf 3 — cofnięto.

Przeszliśmy dotąd krytycznie osmdziesiąt przeszło artykułów wniosku Klubu Narodowego z spośród wszystkich 98.

Nie chcę Wysokiej Izby trudzić dalej przeglądaniem treści tych kilkunastu końcowych. Z wyjątkiem art. 284, o którym, jako o trzecim poważnym problemie mówił Pan Wiceminister Sprawiedliwości, inne są tej samej wagi, jak dotąd przezemnie poddane rozważaniu Panów. Wykazałem, jak wniosek w odniesieniu do niektórych artykułów prawa małżeństwa, drobiazgowi się zajmują, nawet korekturą języka, wyrazownictwa, stylu, redakcji. Wykazałem jednak, że i te ważniejsze kwestje nie są takimi, aby z ich przyczyny odraczać datę wejścia ustroju w życie.

Te same rzeczy, co we wniosku „Klubu Narodowego”, znajdują się w innej formie we wniosku P. P. S. znacznie krótszym, bo obejmującym tylko 31 artykułów. Jeżeli Panowie przeszli je tak samo, jak przeszedłem ten dłuższy wniosek, przekonali się, że są to rzeczy o tej samej doniosłości. Rzeczowo nie mogą Panowie wskazać jednej kwestji, która by uzasadniała odroczenie ustawy na okres całego roku.

O ile przedstawione argumenty do przekonania Panów przemawiają, a mnie się zdaje, że na tle przepisów ustroju i projektów nowelizacyjnych wniosek o odroczenie nie byłby uzasadniony, — to Panowie nie uchwalą odroczenia ustawy. O ile zaś kierują Panami pewne motywy, leżące poza rzecową argumentacją z dziedziny znawstwa prawa i administracji sądownictwa, to nie leży w moim zakresie ich się doszukiwać i z nimi polemizować”. (Oklaski na ławach B. B.).

CEDULA URZĘDOWA

Giełdy Pieniężnej w Warszawie

Nr. 3

z dnia 4 stycznia 1929 r.

Notowania w złotych.

W a l u t y.

a) Bilety bankowe.

Belgi belgijskie —, Dinary jugosłowiańskie —, Dolary Stanów Zjednoczonych —, Dolary kanadyjskie —, Floreny holenderskie —, Franki francuskie —, Franki szwajcarskie —, Funtów angielskie —, Funtów tureckie —, Jeny japońskie —, Korony czesko-słowackie —, Korony duńskie —, Korony norweskie —, Korony szwedzkie —, Lei rumuńskie —, Liry włoskie —, Łaty łotewskie —, Marki estońskie —, Marki fińskie —, Pengó węgiewskie —, Pesety hiszpańskie —, Szylingi austriackie —.

b) Czeki i wpłaty.

Belgia 124,05 — 124,36 — 123,74. Holandia 358,15 — 359,05 — 357,25. Londyn 43,26 1/4 — 43,37 1/2 — 43,16. New-York 8,90 — 8,92 — 8,88. Paryż 34,87 — 34,96 — 34,78. Szwajcaria 171,75 — 172,18 — 171,32. Sztokholm 238,65 — 239,25 — 238,05. Wiedeń 125,55 — 125,86 — 125,24. Włochy 46,70 — 46,82 — 46,58.

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.

Papiery procentowe.

Papiery procentowe w złotych w zlocie.

w procentach nominalu

7% L. Z. Państwowego Banku Rolnego 83,00.
8% L. Z. Państw. Banku Rolnego 94,00.
7% L. Z. Banku Gospodarstwa Krajowego 83,00.
7% Obligacje Banku Gospodarstwa Krajowego 83,00.
8% L. Z. Banku Gospodarstwa Krajowego¹⁾ 94,00.
8% Oblig. Banku Gosp. Krajowego¹⁾ 94,00.

Papiery procentowe państwowe.

5% Państwowa Pożyczka Konwers. 67,00.
5% Konwers. Pożyczka Kolej. 1926 r. 60,00.
6% Pożyczka Dolarowa 1919-20 r. 85,50.
10% Pożyczka Kolejowa 102,50.

w złotych

4% Prem. Poż. Inwestycyjna 111,00—110,50.
5% Pożyczka Premjowa ser. II 1926 r. 103,00—103,75—103,00.

Listy Z a s t a w n e.

4 1/2% Tow. Kred. Ziemińskiego 49,00.
5% Tow. Kredyt. m. Warszawy 54,25—52,75—53,00.
8% Tow. Kred. m. Warszawy 70,50—69,50—69,75.
8% Tow. Kredyt. m. Łodzi 62,75—63,00.
8% Tow. Kred. m. Piotrkowa 61,75.
10% Tow. Kred. m. Siedlec 69,75.

Akcje notowane w złotych za 1 akcję.

Bank Polski 186,00—188,00, Bank Zw. Sp. Zarobk. w Poznaniu serja C ● 81,50, Kijewski, Scholtze i S-ka 96,00, Fabr. Chem. M. Leszczyński i S-ka 20,50, Zakłady Chemiczne Ludwik Spiess i Syn 230,00, „Sita i Światło” II em. 107,00—108,50—108,00, Warsz. Tow. Kop. Węgla i Zakł. Hutn. 100,00, Standard—Nobel w Polsce I-II em. 25,00, Modrzejskowskie Zakł. Górniczo-Hutnicze ● 34,25—34,50, Wielk. Piec. i Zakł. Ostrowieckich I-II em. serja b 96,00—96,25, Starachowickie Zakł. Górnicze ● 42,00—41,50, Sp. Akc. Handl.-Przem. Ł. J. Borkowski ● 15,00, Zjednoczone Browary Warszawskie p. f. Habersbusch i Schiele 240,00.

¹⁾ Zgodnie z ustawą monetarną w/g rozporządzenia Prezydenta Rzpl. załączanego do rozporządzenia Min. Skarbu z dn. 23/IV—1924 r. (Dz. Ust. Nr. 37 poz. 401 z 1924 r.).

● oznacza, że spółka akcyjna posiada akcje uprzywilejowane, nie dopuszczone do obrotów giełdowych.

^{*)} Gwarantowane przez Skarb Państwa.

URZĘDOWA CEDULA

Giełdy Żywno-Towarowej w Warszawie

z dnia 4 stycznia 1929 r.

Nazwa i pochodzenie towaru	Kursa ustalone na podstawie	
	cen giełdowych	cen rynkowych
Żyto	35,50	35,75
Pszennica	46,00	46,50
Jęczmień browarny ..	34,50	35,00
Jęczmień na kaszę ..	32,00	33,00
Owies jednolity ..	33,25	33,75
Owies żyrny ..	25,50	26,00
Otręby pszenne średnie	26,50	27,00
Otręby pszenne grube	27,50	28,00
Mąka pszena (65%) ..	73,00	74,00
Mąka żytnia 70% ..	49,00	50,00
Kuchy lniane ..	50,50	51,00
Kuchy rzepakowe ..	41,00	42,00
Rzepak ..	87,00	89,00

Obroty małe. Podaż zwiększona. Uspokojenie słabsze. U w a g a. Ceny rozumieją się za 100 kilogramów parytet wagon Warszawa.

Obwieszczenia sądowe.

Z rejestru handlowego.

Firm. 1193/28

B. I. 97.

Do ts. rejestru handlowego, Oddział B. przy firmie: L. I. G. Kaden. Towarzystwo Akcyjne w Krakowie, wpisano dodatkowo: Dzień wpisu: 25.9.1928. Członek Rady Zawiodawczej, Edmund Metallmann ustąpił, a w jego miejsce wybrany został Ignacy Rosenstock w Krakowie, przy ul. Stolarskiej 13 zamieszkały. Wykreśla się prokurek Juljusza Kriisa. 21192-k

Sąd Okręgowy, jako handlowy, O. II. Kraków, 24 września 1928.

Firm. 1273/28

Poj. I. 171.

Do ts. rejestru handlowego dla firm pojedynczych przy firmie: C. Rimler w Krakowie — wpisano: Dzień wpisu: 20 października 1928. Dotychczasowy posiadacz Henryk Rimler, zmarł. Wylączną posiadaczką jest Jadwiga (Jetti) z Fadenow-Rimlerowa, która podpisywać będzie firmę słowną: „C. Rimler”. 21194-k

Sąd Okręgowy, jako handlowy, O. II. Kraków, 19 października 1928.

Firm. 1283/28

B. II. 77.

Do ts. rejestru handlowego, Oddział B. przy firmie: Wolny Dom Składowy, Spółka akcyjna w Krakowie — wpisano dodatkowo: Dzień wpisu: 26 października 1928. Członkiem Rady Zawiodawczej wybrany został Jan Kanty Steczkowski, właściciel dóbr w Korzeniowie zamieszkały. Wpisano na podstawie uchwały Walnego Zgromadzenia z dnia 19 maja 1928, LR. 39683.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, O. II. Kraków, 24 października 1928. 21198-k

Firm. 1271/28

A. V. 99.

Do ts. rejestru handlowego, Oddział A. wpisano: Dzień wpisu: 21 października 1928. Brzmienie firmy: Szymonik i Jakobson. Siedziba: Kraków, ul. Dietlowska 93. Przedmiot przedsiębiorstwa: Komisowe zastępstwo firm łódzkich z działu tekstylnego. Posiadacz przedsiębiorstwa: Jan Szymonik, kupiec w Sieradzu, Rynek 9, i Michał Jakobson, kupiec w Krakowie, ul. Diela 93. Do zastępstwa firmy uprawnieni są obaj spółnicy, a firmę podpisować będą w ten sposób, że pod brzmieniem firmy umieszczają swe podpisy łącznie obaj spółnicy. Wpisano na podstawie podania z 24 lipca 1928.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, O. II. Kraków, 20 października 1928. 21195-k

Sprawy prasowe.

Sąd Okręgowy karny w Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie:

a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, poz. 398 Dzup. Nr. 45, dokonane dnia 7 listopada 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie czasopisma „Sprawiedliwość” Nr. 55 z dnia 10 listopada 1928, z powodu, że zamieszony w tem czasopiśmie artykuł pod tytułem „P. Hartleb dalej wypuszcza Orleń”, zawiera w sobie znamiona występku z art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10 maja 1927 Nr. 45, poz. 399 Dzup.;

b) wydać po myśli przepisu z art. 77 cytyowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego.

Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie, pod rygorem następstw, przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia.

Lwów, dnia 19 listopada 1928. 21027-k

Sąd Okręgowy karny w Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie:

a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, poz. 398 Dzup. Nr. 45, dokonane dnia 17 listopada 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie

zajęcie czasopisma p. t. „Dilo” Nr. 258 z dnia 18 listopada 1928, z powodu, że zamieszony w tem czasopiśmie artykuł p. t. „Światła i lisytopada”, od słów „Światło l-ho lisytopada” do słów „i wijskowi patroli”, zawiera w sobie znamiona występku z art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10 maja 1927, poz. 399 Dzup. Nr. 45;

b) wydać po myśli przepisu z art. 77 cytyowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie, pod rygorem następstw, przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia.

Lwów, dnia 21 listopada 1928. 21067-k

Sąd Okręgowy karny w Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie:

a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, poz. 398 Dzup. Nr. 45, dokonane dnia 13 listopada 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie druku „Precz z undziwami”, wydane przez Lwów w języku ruskim, wylotzonego w drkarni A. Gojawicyńskiego, nakładem Iwana Szacha, treść tego druku zawiera w sobie znamiona występku podburzania z § 302 uk.

b) wydać po myśli przepisu z art. 77 cytyowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego.

Lwów, dnia 21 listopada 1928. 21068-k

Zarządzone uchwałą Miejskiego Urzędu Policyjnego w Poznaniu z dnia 10 listopada 1928 r. zajęcie czasopisma „Der Tag” z 10.11.1928 r. Nr. 270, w artykule p. t. „Polen und der 11. November”.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, po wysłuchaniu Prokuratora przy Sądzie Okręgowym zatwierdza z powodu znamię przestępstwa z art. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie prasowym.

Zakazuje się rozpowszechnianie zajętej części pisma. 20788-k

Poznań, dnia 17 listopada 1928 r. Sąd Okręgowy, Izba Karnia IX.

Sąd Okręgowy karny we Lwowie orzekł przy rozprawie dnia 6 listopada 1928, na podstawie art. 81 § 35-41 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 10 maja 1927 Nr. 45, poz. 398, konfiskatę druków:

- a) „Robotniczo - Selańska Odnodniwka” z daty 15 maja 1928; b) „Jednodniówka robotniczo - chłopska” z daty 1 czerwca 1928; c) „Nasz Prapor”, z daty 12 czerwca 1928;

d) „Jednodniówka Robociarz Zagłębia Naftowego”, z daty 17 czerwca 1928.

e) „Robitnyczko - selańskie Objednanie”, z daty 24 czerwca 1928;

f) „Robitnyczko - selańska Syła”, z daty 15 lipca 1928;

g) „Robitnyk — Prospiczany”, z daty 25 lipca 1928;

h) Odezwy pod tytułem: „Do ogółu robotniczego, Lwów”;

i) 2 Odezwy K. P. Z. U., z napisem: „Precz ze zbrojnymi wojennymi”, „Pracy i chleba dla bezrobotnych”;

oraz wydał zakaz ich rozpowszechniania. 21296-k

W naszym rejestrze handlowym A. zapisano dziś pod liczbą 256 spółkę jawną pod firmą: Tkalinia, Reczna, Gustaw Werfel i S-ka w Śremie. Spólnikami są: mistrz tkacki, Gustaw Werfel i kupiec, Władysław Kerber, obaj w Śremie. Spółka rozpoczęła działalność 15 września 1928. 20918-k

Śrem, dnia 13 października 1928. Sąd Powiatowy. 20918-k

W naszym rejestrze handlowym A. zapisano dzisiaj pod Nr. 255 firmę: Dom Rolniczo - Handlowy, Józef Burzyński, Dolska, jako współwłaściciela, kupca, Józefa Burzyńskiego z Dolska.

Kupcowi, Leonowi Sarneckiemu w Dolsku udzielono prokury. 20919-k

Śrem, dnia 31 sierpnia 1928. Sąd Powiatowy.

W tutejszym rejestrze handlowym, oddział A. zapisano dzisiaj pod Nr. 87 firmę: Handel paszy, Maksymilian Janowicz, właściciel Marian Janowicz w Szamocinie, powiat chodzieski. Maksymilian Janowiczowi w Szamocinie, powiat chodzieski, udzielono prokury. 20928-k

Margonin, dnia 3 listopada 1928 r. Sąd Powiatowy.

Sąd okręgowy karny we Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnym, po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie:

a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, poz. 398 Dz. Rz. P. Nr. 45, dokonane dnia 14 listopada 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie ulotki p. t. „Do ludności polskiej zawsze wiernego Lwowa”, zaczynającej się od słów „Przed niewielu dniami” z powodu, że treść tej ulotki zawiera w sobie znamię występkę z §§ 302 i 305 uk.

We Lwowie, dnia 19 listopada 1928. 20791-k

I. Izba Karnia Sądu Okręgowego w Toruniu na posiedzeniu niejawnym, odbytem w dniu dzisiejszym, postanowiła:

1) zatwierdzić zarządzone przez Pana Prokuratora przy Sądzie Okręgowym w Toruniu zajęcie wszystkich egzemplarzy czasopisma „Głos Robotnika” z daty Toruń, dnia 17 listopada 1928 r. Nr. 173 w Toruniu wydanych i do rozszerzenia przeznaczonych.

2) zakazać rozpowszechniania tych zajętych egzemplarzy.

3) nakazać umieszczenie powyższego orzeczenia z zachowaniem warunków art. 30 i 33 prawa prasowego w czasopiśmie „Głos Robotnika”.

albowiem

w wspomnianem czasopiśmie zamieszczony został art. pod tytułem „Walka z obcemi Agenturami” zawierający wszelkie znamię występkę z art. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 maja 1928 r. Dz. U. Nr. 1, poz. 2 z roku 1928 oraz występkę zniewagi z §§ 185, 186, 187 u. k.

Toruń, dnia 23 listopada 1928 r.

I. Izba Karnia Sądu Okręgowego (—) Karwowski, (—) Szykowski, (—) Osten - Sacken. 21018-k

I. Izba Karnia Sądu Okręgowego w Toruniu na posiedzeniu niejawnym, odbytem w dniu dzisiejszym, postanowiła:

1) zatwierdzić zarządzone przez Pana Prokuratora przy Sądzie Okręgowym w

Toruniu zajęcie wszystkich egzemplarzy czasopisma „Obrona Ludu” z daty Toruń, dnia 17 listopada 1928 r. Nr. 136 w Toruniu wydanych i do rozszerzenia przeznaczonych.

2) zakazać rozpowszechniania tych zajętych egzemplarzy.

3) nakazać umieszczenie powyższego orzeczenia z zachowaniem warunków art. 30 i 33 prawa prasowego w czasopiśmie „Obrona Ludu”.

albowiem

w wspomnianem czasopiśmie zamieszczony został art. pod tytułem „Walka z obcemi Agenturami”, zawierający wszelkie znamię występkę z art. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 maja 1928 r. Dz. U. Nr. 1, poz. 2 z roku 1928 oraz występkę zniewagi z §§ 185, 186, 187 u. k.

Toruń, dnia 23 listopada 1928 r.

I. Izba Karnia Sądu Okręgowego (—) Szykowski, (—) Karwowski, (—) Osten - Sacken. 21029-k

I. Izba Karnia Sądu Okręgowego w Toruniu na posiedzeniu niejawnym, odbytem w dniu dzisiejszym, postanowiła:

1) zatwierdzić zarządzone przez Pana Prokuratora przy Sądzie Okręgowym w Toruniu zajęcie wszystkich egzemplarzy czasopisma „Słowo Pomorskie” z daty Toruń, dnia 17 listopada 1928 r. Nr. 266 w Toruniu wydanych i do rozszerzenia przeznaczonych.

2) zakazać rozpowszechniania tych zajętych egzemplarzy.

3) nakazać umieszczenie powyższego orzeczenia z zachowaniem warunków art. 30 i 33 prawa prasowego w czasopiśmie „Słowo Pomorskie”.

albowiem

w wspomnianem czasopiśmie zamieszczony został art. pod tytułem „Agentury obce w Toruniu”, zawierający wszelkie znamię występkę z art. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 maja 1927 r. Dz. U. Nr. 1, poz. 2 z roku 1928 oraz występkę zniewagi z §§ 185, 186, 187 u. k.

Toruń, dnia 23 listopada 1928 r.

I. Izba Karnia Sądu Okręgowego (—) Szykowski, (—) Karwowski, (—) Osten - Sacken. 21030-k

Sąd Okręgowy karny we Lwowie, jako Trybunał prasowy, po przeprowadzeniu na dniu dzisiejszym rozprawy głównej, wskutek wniosku Prokuratora przy tutejszym Sądzie z dnia 27 września 1928, Lecz. St. 3030/28/5 o orzeczenie konfiskaty odezwy, wydanej w języku polskim i ruskim pod tyt.: „Robotnicy i Robotniczo, Towarzystwo i Towarzystki”, zawyrokował:

Po myśli przepisów z art. 38-go i 82-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, Nr. 398 Dzup. orzeka się konfiskatę odezwy w języku polskim i ruskim pod tyt.: „Robotnicy i Robotniczo Towarzystwo i Towarzystki”, wydanej we Lwowie nakładem Osypa Fedunia, której zajęcie dokonane na dniu 25 lutego 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zatwierdzone zostało orzeczeniem tutejszego Sądu jako Trybunału prasowego z dnia 2-go marca 1928 Lecz. Pr. 131/28.

Zarazem wydaje się po myśli przepisu z art. 40 powyższego rozporządzenia nakaz zniszczenia tego druku, a po myśli przepisu z art. 41 tegoż rozporządzenia, zarządza się ogłoszenie tego orzeczenia w gazecie rządowej i wywieszenie na tablicy sądowej. 20658-k

Sąd Okręgowy karny we Lwowie, jako Trybunał prasowy, po przeprowadzeniu na dniu dzisiejszym rozprawy głównej, wskutek wniosku Prokuratora przy tutejszym Sądzie z dnia 27 września 1928, Lecz. St. 3030/28/5 o orzeczenie konfiskaty odezwy, wydanej w języku polskim i ruskim pod tyt.: „Robotnicy i Robotniczo, Towarzystwo i Towarzystki”, zawyrokował:

Po myśli przepisów z art. 38-go i 82-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, Nr. 398 Dzup. orzeka się konfiskatę odezwy w języku polskim i ruskim pod tyt.: „Robotnicy i Robotniczo Towarzystwo i Towarzystki”, wydanej we Lwowie nakładem Osypa Fedunia, której zajęcie dokonane na dniu 25 lutego 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zatwierdzone zostało orzeczeniem tutejszego Sądu jako Trybunału prasowego z dnia 2-go marca 1928 Lecz. Pr. 131/28.

Zarazem wydaje się po myśli przepisu z art. 40 powyższego rozporządzenia nakaz zniszczenia tego druku, a po myśli przepisu z art. 41 tegoż rozporządzenia, zarządza się ogłoszenie tego orzeczenia w gazecie rządowej i wywieszenie na tablicy sądowej. 20658-k

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Sąd Okręgowy karny we Lwowie, jako Trybunał prasowy, po przeprowadzeniu na dniu dzisiejszym rozprawy głównej, wskutek wniosku Prokuratora przy tutejszym Sądzie o orzeczenie konfiskaty odezwy Powiatowego Nar. Komitetu „Undo” w Radziechowie, wydanej w drukarni Spi. wyd. „Dilo” we Lwowie zawyrokował:

Po myśli przepisów z art. 38-go i 82-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927, Nr. 398 Dzup. orzeka się konfiskatę odezwy Powiatowego Komitetu „Undo” w Radziechowie, zaczynającej się od słów: „Korotki czas dylil nas”, której zajęcie dokonane na dniu 20 lutego 1928 przez Dyrekcję Policji we Lwowie zatwierdzone zostało orzeczeniem tutejszego Sądu, jako Trybunału prasowego z dnia 27-go lutego 1928 Lecz. Pr. 116/28/2.

Zarazem wydaje się po myśli przepisu z art. 40 powyższego rozporządzenia nakaz zniszczenia tego druku, a po myśli przepisu z art. 41 tegoż rozporządzenia, zarządza się ogłoszenie tego orzeczenia w gazecie rządowej i wywieszenie na tablicy sądowej. 20659-k

Sąd Okręgowy w Przemyślu postanowił na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie:

a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 maja 1927, poz. 398 Dz. Rz. P. Nr. 45 ex 1927 dokonane dnia 13-go listopada 1928 przez Starostwo w Przemyślu zajęcie czasopisma „Ukrainskij Holos” Nr. 47 z dnia 18-go listopada 1928 z powodu, że zamieszczone w tem czasopiśmie artykuły, a to:

cały artykuł „po lwowskim pohroni” i w artykule „Z Polsozci i pro Polsozczi” od słów „A choć zwinstno” do słów „ne wydyt i aż w Kowni” — zawierający w sobie znamię występkę z art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 10 maja 1927, poz. 399 Dzup. Nr. 45 ex 1927,

b) oraz wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego na wstępie rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego.

Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tegoż czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw, przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia.

Przemyśl, dnia 17 listopada 1928. Sąd Okręgowy, Oddz. VI.

Nr. dz. pos. gosp. 2387. Sąd Okręgowy w Łodzi na pos. gosp. w dn. 19 r. b. po rozpoznaniu wniosku Prokuratora o zatwierdzenie zajęcia Nr. 312 czasopisma „Rozwój” z dnia 14 listopada 1928 r. postanowili: Zważywszy, że art. pod tytułem „Rząd i Naród”, umieszczonym w Nr. 312 czasopisma „Rozwój” z dnia 14 listopada 1928 r. zawiera cechy przestępstwa przewidzianego w art. 129 p. 3 K. K. zajęcie pierwszej strony wspomnianego Nr. 312 czasopisma „Rozwój”, zarządzone przez Łódzkie Starostwo Grodzkie w dn. 14.XI.1928 r. z mocy art. 76, 77 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 10 maja 1927 r. zatwierdzić, w pozostałej części zajęcie uchylić i zakazać rozpowszechniania wyżej wymienionej pierwszej strony Nr. 312 „Rozwoju”. 20786-k

Wobec cech przestępstwa z art. 129 Kod. Karn. i art. 1 cz. 3 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 Maja 1927 r. w odezwie p. t. „List otwarty”, zajęcie powyższej odezwy, na mocy art. 76 i 77 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 Maja 1927 r. (Dz. Ust. poz. 398) zatwierdzić, rozpowszechnienia tej odezwy zabronić i korespondencje zwrócić Prokuratorowi przy Sądzie Okręgowym w Warszawie. 21074-k

Wobec cech przestępstwa z art. 129 Kod. Karn. i art. 58 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 Maja 1927 r. w artykułach „Międzynarodówka” i „Interpelacja Związku Parlamentarnego Polskich Socjalistów”, umieszczonym w Nr. 27 czasopisma p. t. „Chłopska Prawda”, zajęcie numeru tego czasopisma, na mocy art. 76 i 77 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 Maja 1927 r. (Dz. Ust. poz. 398) zatwierdzić, rozpowszechnienia wymienionych artykułów zabronić i korespondencje zwrócić Prokuratorowi przy Sądzie Okręgowym w Warszawie. 21076-k

Nr. dz. pos. gosp. 2416. Sąd Okręgowy w Łodzi na pos. gosp. w dn. 24 listopada 1928 r. b. po rozpoznaniu wniosku Prokuratora o zatwierdzenie zajęcia Nr. 277 czasopisma „Echo” z dnia 21-go listopada 1928 r. postanowili: Dopuszczając się w art. pod tytułem „Zeznania świadków zadają częściowo kłam słowom Łaniuchy”, umieszczonym w Nr. 277 z dnia 21.XI.1928 r. czasopisma „Echo” cech przestępstwa, przewidzianego w art. 47 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927 r., Rozporządzenia o prawie prasowym, zajęcia 1 i 2 strony numeru wspomnianego czasopisma, zarządzone przez Łódzkie Starostwo Grodzkie w dn. 21.XI.1928 r. z mocy art. 76 i 77 wyżej cytowanego Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej i Rozp. z dn. 10 maja 1927 r. zatwierdzić i zakazać rozpowszechniania 21417-k

Sąd Okręgowy w Sanoku jako senat karny — prasowy na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu Prokuratora orzekł: zajęcie druków, a to:

1) odezwy wydanej przez Związek młodzieży Komunistycznej w Polsce — Warszawa, lipiec 1928; 2) odezwy wydanej przez „Komitet Centralnego Związku Młodzieży Komunistycznej w Polsce, Warszawa, lipiec 1928 r.; 3) odezwy wydanej przez „Centralny Komitet Komunistycznej Partii Zachodniej Ukrainy — Lwów b. trawni 1928 — usłuszkowanie przez Prokuratora po myśli art. 76 i 77 Rozp. Pr. R. P. z 10 lipca 1927 Dzup. 45, poz. 398, zatwierdza się i zakazuje się ich rozpowszechnianie. 21185-k

Świderski. Nr. dz. pos. gosp. 2394. Sąd Okręgowy w Łodzi na pos. gosp. w dniu 21 listopada 1928 r. po rozpoznaniu wniosku Prokuratora o zatwierdzenie zajęcia Nr. 6 czasopisma „Młode Życie” z listopada 1928 r. postanowili: Zajęcie Nr. 6 czasopisma „Młode Życie” zarządzone przez Łódzkie Starostwo Grodzkie w dniu 19 listopada 1928 r. ze względu na cechy przestępstwa z art. 129 p. 1 K. K. zawarte w artykule pod tytułem: „Piąta rocznica krwawych rządów Chjeno-Piasta”, z mocy art. 76 i 77 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927 roku, o prawie prasowym zatwierdzić, ograniczając je do pierwszych czterech stron wspomnianego Nr. 6 i zakazać rozpowszechniania tych czterech stron. 21075-k

Pr. 50/2011. Sąd okręgowy karny w Przemyślu po postanowieniu na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie:

a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 maja 1927, poz. 398 Dz. Rz. P. Nr. 45 ex 1927 dokonane dnia 20 listopada 1928 przez Starostwo w Przemyślu zajęcie afisza w sprawie wiecej Stowarzyszenia lokatorów z dnia 22 listopada 1928 z powodu, że zamieszczone w tym druku ustępu od słów „Zarządzenia rządowe” do słów „szerokiej masy ludności”, zawierają w sobie znamię występkę z § 300 w k. i występkę z art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10-go maja 1927, poz. 399 Dzup. Nr. 45 ex 1927;

b) oraz wydać po myśli przepisu z art. 77-go cytowanego na wstępie rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. 21186-k

Przemyśl, dnia 23 listopada 1928. Sąd Okręgowy, Oddział VI.

Postępowanie upadłościowe.

Postępowanie upadłościowe nad majątkiem Piotra Skórzyńskiego, zamieszkałego w Poznaniu — Hotel Bazar, uchyła się dla braku masy. 138-k

Poznań, dnia 28 grudnia 1928 r. Sąd Powiatowy 2-a.

Wzbronienie wypłat.

Wydział V Sądu Okręgowego w Warszawie, podaje do publicznej wiadomości, że na żądanie Antoniego Matuszewskiego, decyją z dnia 20 czerwca 1928 roku, postanowiono wzbronić wszelkich wypłat z 5% asygnat Skarbu Polskiego z r. 1918 Nr. 37749, 37750 i 37751 wartości po 5000 marek każda, tudzież wzbronić z powyższymi tytułami jakichkolwiek transakcji. Wzywa się przeto wszystkich roszczących prawa do powyższych tytułów, aby w ciągu lat dwóch, licząc od daty pierwszego ogłoszenia w „Monitorze Polskim”, złożyli te tytuły w Sądzie lub zgłosili sprzeciw. 152-kg

Wydział V Sądu Okręgowego w Warszawie ogłasza, że na żądanie Stefana Krajewskiego, decyją z dn. 2 maja 1928 roku postanowiono wzbronić wszelkich wypłat z obligacji 5% Pożyczki Konwersyjnej z r. 1924 Nr. 221034 na zł. 1, Nr. 236595 na zł. 5, Nr. Nr. od 2365401 do 2365495 po zł. 10, tudzież wzbronić z powyższymi tytułami jakichkolwiek transakcji. Wzywa się przeto wszystkich, roszczących prawa do powyższych tytułów, aby w ciągu lat dwóch, licząc od daty pierwszego ogłoszenia w „Monitorze Polskim”, złożyli te tytuły w Sądzie lub zgłosili sprzeciw. 19079-kg

Wydział V Sądu Okręgowego w Warszawie w związku z ogłoszeniami, umieszczonymi w „Monitorze Polskim” z 25.VI, 25.VIII i 25.X 1926 r., ogłasza, że decyją z 31 października 1928 r. postanowiono: 4½% na rzecz Romana Trawickiego 4% listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemińskiego Nr. 40336 na 1000 rubli Nr. Nr. 208516 i 82471 po 500 rubli każdy i Nr. 191215 na 250 rubli. 153-kg

Licytacje. Publicznie przetarg ofertowy

ogłasza Urząd Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie, na instalację telefonów systemu automatycznego w gmachu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przy Alei Szucha w Warszawie.

Warunki wykonania robót powyższych, warunki techniczne, wzór umowy, warunki przetargowe oraz przepisy o oddawaniu dostaw i robót w zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych, można przegladac w biurze Urzędu Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie, ul. Długa 50, II piętro, pokój Nr. 10, w godzinach 9—12.

Oferty zestawione na otrzymanych w biurze Urzędu egzemplarzach ślepego wysłatoru, z dowodem złożenia wadium w wysokości 5% sumy ofertowej, w kopertach zapieczętowanych laktem, z napisem: „Do przetargu na instalację telefonów w gmachu Ministerstwa W. R. i O. P. przy Alei Szucha w Warszawie”, winny być złożone dnia 10 stycznia 1929 r. w biurze Urzędu Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie, poczem nastąpi otwarcie ofert.

Kierownik Urzędu Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie: (—) T. Szanior.

136-k

Przetarg na lokal kinowy w Poznaniu.

Pocztowa Kasa Oszczędności rozpisuje publiczny przetarg ofertowy na 5-cio letni najem lokalu kinowego w rzeczywistości przy rogu ul. Głogowskiej i Bukowskiej w Poznaniu.

Powierzchnia łączna tego lokalu wynosi około 1150 m². Najniższą stawkę czynszu dzierżawnego ustala się na 5000 zł. miesięcznie.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem: Oferta na lokal kinowy w domu PKO w Poznaniu wraz z dowodem wpłacenia na konto 500 (Centralnej Księgowości PKO) wadium w wysokości zł. 500 (pięset) przysłać należy do Wydziału Zarządu Nieruchomości PKO przy ulicy Świętokrzyskiej Nr. 33 w Warszawie, do dnia 31.1 1929 r. do godziny 12-jej.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 1 lutego o godz. 12-jej. Z przetargu będzie spisany protokół.

PKO zastrzega sobie prawo anulowania przetargu w całości lub odrzucenia poszczególnej oferty bez podania motywów.

Wszelkich wyjaśnień w sprawie powyższego przetargu udziela Wydział Zarządu Nieruchomości PKO przy ul. Ś-to Krzyskiej Nr. 33 w Warszawie, a także Dyrekcja Oddziału PKO w Poznaniu. 134-k

Publiczny przetarg ofertowy

ogłasza Urząd Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie, na dostawę i zainstalowanie dzwignów elektrycznych w gmachu Ministerstwa W. R. i O. P. przy Alei Szucha w Warszawie. Warunki wykonania robót powyższych, warunki techniczne, wzór umowy, warunki przetargowe oraz przepisy o oddawaniu dostaw i robót w zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych, można przeglądać w biurze Urzędu Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie, ul. Długa 50, II piętro, pokój Nr. 10, w godzinach 9 — 12.

Oferty, zestawione na otrzymanych w biurze Urzędu egzemplarzach szeptego kosztorysu, z dowodem złożenia wadium w wysokości 5% sumy oferowanej, w kopertach zapieczętowanych lakkiem, z napisem: „Do przetargu na dostawę i zainstalowanie dzwignów w gmachu Ministerstwa W. R. i O. P. w Alei Szucha w Warszawie”, winny być złożone najpóźniej do godz. 12-jej dnia 10-go

stycznia 1929 r. w biurze Urzędu Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie, poczem nastąpi otwarcie ofert.

Kierownik Urzędu Budowy Gmachów Państwowych w m. st. Warszawie: (—) T. Szanior. 135-k

LICYTACJA.

Zarząd Warszawskiego Lombardu Miejskiego Magistratu m. st. Warszawy podaje do publicznej wiadomości, że 14 stycznia 1929 r. i dni następujących począwszy od godziny 4-jej i pół po południu, odbywać się będzie w miejscowej sali przy ul. Senatorskiej Nr. 14 (gmach Magistratu) sprzedaż przez licytację niewykupionych we właściwym terminie zastawów, przyległych w Centrali Lombardu przy ul. Senatorskiej Nr. 14 i w Oddziale I-ym przy ul. Złotej Nr. 30. 226-g

OGŁOSZENIE.

Dyrekcja Towarzystwa Kredytowego m. Radomia, na zasadzie § 72ª Ustawy T-wa, zawiadamia członków Towarzystwa, że w dniu 20 lutego 1929 r. o godzinie 11 rano, w siedzibie Dyrekcji T-wa Kr. (Plac 3-go Maja 2), odbędzie się drugie zebranie członków T-wa, celem dokonania uzupełniających wyborów brakującej liczby pełnomocników (reprezentantów) T-wa, oraz ich zastępców.

W myśl § 72ª Ustawy T-wa, w zebraniu uczestniczyć mogą tylko ci wszyscy członkowie T-wa, którzy na poprzednim zebraniu w dniu 19 grudnia 1928 r. otrzymali na pełnomocników, oraz ich zastępców liczbę głosów mniejszą od połowy uczestników tego zebrania, t. j. liczbę głosów mniejszą, niż 17.

Ponieważ należało wybrać 72 pełnomocników i 15 zastępców, na zebraniu zaś w dniu 19 grudnia 1928 r., w którym uczestniczyło 32 członków T-wa, wybrano tylko 24 pełnomocników i 5 zastępców, przeto wybrani w dniu 20 lutego 1929 r. powinni wybrać z pośród siebie dodatkowo jeszcze 48 pełnomocników i 10 zastępców.

Lista osób, mających prawo uczestniczenia w uzupełniających wyborach w myśl

§ 72ª Ustawy T-wa, wyłożona jest w lokalu Dyrekcji T-wa, dla przejrzania przez wyborców, którzy mają prawo w ciągu 2-ch tygodni od czasu ogłoszenia listy, podawać do Komitetu Nadzorczego protesty z powodu nieprawidłowości lub niedokładności listy.

Członkowie niezapisani na listę, oraz ci, których protesty z powodu niezapisania ich na listę Komitet odrzucił, nie mają prawa uczestniczenia w zgromadzeniu wyborczym. Każdy zapisany na liście członek T-wa w myśl § 72ª Ustawy T-wa, otrzyma z Dyrekcji specjalny na to bilet, bez którego do sali zgromadzenia nikt nie może być wpuszczony.

Drugie zgromadzenie wyborcze uznaje się za doszłe do skutku i za ostateczne bez względu na ilość osób przybyłych. Osoby, które otrzymają na tem zebraniu największą ilość głosów, uważane będą za wybranych, chociażby liczba ta nie osiągnęła połowy wszystkich złożonych głosów.

Wybór pomiędzy osobami, które otrzymały równą liczbę głosów, los rozstrzygać będzie.

Wszelkie zarzuty i spory z powodu nieprawidłowości, zaszytych przy odbywaniu uzupełniających wyborów pełnomocników i ich zastępców, mogą być zameldowane przewodni zgromadzenia wyborców i będą decydowane ostatecznie przez to samo zgromadzenie. 23413-k

Radom, dnia 22 grudnia 1928 r.

OGŁOSZENIE.

W dniu 10 stycznia 1929 roku o godzinie 12-jej w Kancelarii Nadleśnictwa Brzeskiego przy ul. 3-go Maja Nr. 42 w Brześciu n. B., odbędzie się w drodze przetargu ustnego i ofert pisemnych w zapieczętowanych kopertach sprzedaż drewna użytkowego sosnowego w dłużycach, wyrobionego z cięć elatowych 1925-29 Nadleśnictwa Kudziekiego, a znajdujących się na zrębach o masie 480545 m³ ogólnej wartości 144126.00 złotych i składającego się z obiektów 9, Wadium 5%.

Wyniki przetargu zatwierdza Dyrekcja Lasów Państwowych w Białowieży.

Szczegółowe warunki przetargu są do przejrzania w Dyrekcji Lasów Państwowych w Białowieży i Nadleśnictwie Rudzkim w Porzeżym linii kolejowej Brześć — Kowel.

Porzeżym, dnia 24 grudnia 1928 r. 6-k Nadleśnictwo Rudzkie.

OGŁOSZENIE
Urzędu Celnego w Warszawie.

Dnia 21 stycznia r. b. o godz. 11 rano, odbędzie się w magazynach kolejowo-celnych, przy Dworcu Warszawa - Gdańska, licytacja na towary niewykupione w przewidzianym terminie, oraz pochodzące z konfiskat, a mianowicie: tkaniny jedwabne, welniane, bawelniane, wsłaki jedwabne, aksamiłne, chusteczki bielone przybrane koronkami, obuwie skórzane, skóry lakierowane, futrzane, wierzchnie miękkie, guziki rogowe, filmy, naboje i gilzy myśliwskie, chemikalie, perfumy, kosmetyka, guma do żucia, wyroby szklane, blaszane, żelazne, rymarskie, nożownicze, żeliwne, gramofony, płyty gramofonowe, aparaty radiowe, narzędzia ręczne, rowery, części maszyn, obrabiarki do drzewa, metali, dźwigi, elektroszlifierne, siłwki suszone, kawior czarny i t. p.

Towary nieprzedane z licytacji w dniu 21 stycznia r. b. będą po raz drugi wystawione na przetarg publiczny w magazynach kolejowo - celnych w dniu 28-go stycznia r. b. o godz. 11 rano.

Blizszych szczegółów zasięgnąć można od dnia 14 stycznia r. b. w Urzędzie Celnym. 137-k

Naczelnik Urzędu: (—) K. Domański.

ogłoszenia prywatne.

Zatwierdzony przez Ogólne Zebranie Akcjonariuszy w dniu 21 g udnia 1928 r. Brutto Bilans Towarzystwa Akcyjnego Bawelnianiej Manufaktur „August Schmelzer” w Myszkowie, sporządzony zgodnie z rozporządzeniem Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22.III 1928 r. (Dz. U. 38, poz. 352) na dzień 1 lipca 1928 roku.

Stan czynny: Zabudowania i urządzenia fabryczne 3.831.704,69, Towary 574.800,67, Surowce i zapasy 856.181,85 Gotówka, weksle, papiery publiczne 347.448,65, Banki 12.588,74, Dłużnicy 995.442,13 Sumy Przechodnie 18.055,52, Razem 6.686.222,25.

Stan bierny: Kapitał Akc. 2.000.000,—, Kapitał Rezerwowy 68.998,74, Kapitał amortyzacyjny 551.328,64, Specjalny Kapitał Rezerwowy z przerach. 1.000.000,—, Akcepty 430.052,98, Banki 1.864.387,—, Wierzyciele 755.911,08, Sumy Przechodnie 15.643,81, Razem 6.686.222,25. 132-k

Bilans Brutto na dzień 1 lipca 1928 r. Tow. Akc. Tadeusz Kowalski i A. Trylski w Warszawie, Miodowa 6, przerachowany na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 38 i zatwierdzony przez Władze Spółki Akcyjnej.

Stan Czynny: Kasa zł. 7.664,10, Banki zł. 5.125,61, Pap. Wartościowe zł. 10.286,57, Weksle zł. 372.437,64, Towary zł. 933.330,90, Nieruchomości zł. 977.625,17, Warsztat Mechaniczny zł. 105.894,90, Inwentarz złotych 1.722,—, Dłużnicy zł. 484.723,68, Koszty Handlowe zł. 116.241,36, Podatki i Opłaty Stemplowe zł. 37.064,83, Razem złotych 3.052.116,76.

Stan Bierny: Kapitał Zakładowy zł. 1.190.000,—, Kapitał Zapasowy zł. 33.933,46, Kapitał Amortyzacyjny zł. 29.946,—, Akcepty zł. 231.241,62, Dyskonto weksli zł. 7.000,—, Wierzyciele zł. 1.061.802,24, Sumy Przechodnie zł. 2.455,—, Procenty złotych z przerachowania zł. 485.818,60, Razem zł. 3.052.116,76. 202-g

Bilans Brutto Spółki Akcyjnej „Polskie Radio” na dzień 1 lipca 1928 r., przerachowany stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku.

Aktywa: Kasa 1.765,37, Banki 759,39, Portfel papierów procentowych 313.034,16, Oddziały 3.841,37, Koszty inwestycyjne 2.426.246,51, Organizacja Ski Akc. 215.853,92, Inwentarz 467.538,17, Magazyn 79.555,29, Roboty w toku 32.577,82, Koszty handlowe 1.463.717,60, Procenty i Prowizje 90.029,07, Straty za rok 1926 81.433,52, Razem złotych 5.176.401,79.

Passywa: Kapitał Zakład. 1.250.000,—, Kapitał amortyzacyjny 250.749,33, Kapitał zapas. 13.900,—, Akcepty własne 230.569,97, Abonamenty 1.951.574,87, Ogłoszenia 67.016,10, Zadłużenia długoterminowe 1.200.402,36, Wierzyciele 36.275,83, Sumy Przechodnie 105.913,28, Razem złotych 5.176.401,79. 216-g

OBWIESZCZENIE.

Dyrekcja Towarzystwa Kredytowego m. Kalisza w myśl § 82 Ustawy niniejszem zawiadamia, że niżej wymienione nieruchomości w Kaliszu, Koźminku, Szadku, Sieradzu, Wieluniu, Kole i Zdunskiej Woli, obciążone pożyczkami Towarzystwa za zaległe raty sprzedawane będą przez publiczną licytację przed niżej wymienionymi notariuszami w Kaliszu, Sieradzu, Wieluniu, Kole i Zdunskiej Wli.

Zbiór objaśnień i warunki licytacyjne dołączone zostały do odpowiednich ksiąg hipotecznych i mogą być przejrzone w kancelarii hipotecznej przy Sądzie Okręgowym w Kaliszu i kancelariach hipotecznych w Sieradzu, Wieluniu, Kole i Zdunskiej-Woli. Wadium licytacyjne winno być złożone w gotówiznie.

Nr. hipoteczny	NAZWA ULICY	Nieruchomość obciążona pożyczką Towarzystwa z której część nieumorzona w terminie licytacji wynosić będzie		Zaległość oprócz % i kosztów wynosić będzie w terminie licytacji		Wadium (kaucja)	Licytacja rozpocznie się od sumy	W kancelarii notariusza	Data o godzinie 11-jej przed południem 1929 r.	
		Zł.	gr.	Zł.	gr.					Zł.
w KALISZU.										
569b	Aleja Józefiny	90.536	99	8.843	—	13.800	138.000	Rudzkiego Aleksandra	4 Marca	
501/441A	Plac Kilińskiego	39.073	93	3.888	—	6.240	62.400	Dzierzbickiego Józefa	4 Marca	
352A	Grodzka	6.105	30	780	—	1.300	9.750	Wyganowskiego Karola	4 Marca	
674	Piaskowa	41.793	17	6.524	—	8.160	63.450	Bzowski Feliksa	4 Marca	
417	Nowy Rynek	8.077	79	683	—	1.290	12.900	Bzowski Stanisława	5 Marca	
609 I Nr. 4	Majkowska	8.171	71	686	—	1.849	68.400	Dzierzbickiego Józefa	5 Marca	
609 I Nr. 3	Majkowska	44.834	90	4.303	—	2.235	22.500	Cybulskiego Wojciecha	1 Marca	
815	Lipowa	14.663	90	1.792	—	16.140	121.050	Rudzkiego Aleksandra	1 Marca	
404b	Ciasna	80.657	49	12.084	—	6.500	66.000	Wyganowskiego Karola	6 Marca	
779	Fabryczna	44.000	—	4.400	—	6.300	63.000	Bzowski Stanisława	1 Marca	
759b	Kościuszki	42.000	—	4.400	—	2.580	25.800	Dzierzbickiego Józefa	6 Marca	
580/581B	Stawiszńska	17.200	—	1.720	—	2.670	26.700	Rudzkiego Aleksandra	7 Marca	
40	Majkowska	17.800	—	1.780	—	1.200	9.000	Bzowski Stanisława	8 Marca	
491	Warszawska nad Prosną	5.635	66	720	—	1.200	1.350	Dzierzbickiego Józefa	8 Marca	
		8.453	50	720	—	1.350	1.350			
w KOŹMINKU.										
72	Św. Wawrzynca	9.500	—	845	—	1.425	14.250	Bzowski Stanisława	8 Marca	
w SZADKU.										
998	Warszawska	13.000	—	1.300	—	1.950	19.500	W kancelarii Wydziału hipotecznego w Zd.-Woli przed Notariuszem Kazimierzem Rokossowskim	9 Marca	
w SIERADZU.										
449-500	Kaliszka	7.138	51	1.468	—	2.280	11.400	W kancelarii Wydziału hipotecznego przy Sądzie Pokoju m. Sieradza przed Notariuszem Julianem Lempickim	6 Marca	
323	Kolejowa	10.000	—	1.500	—	2.500	15.000		7 Marca	
w WIELUNIU.										
83	Farna	24.000	—	2.400	—	3.600	36.000	W kancelarii Wydziału hipotecznego przy Sądzie Pokoju m. Włunia przed Notariuszem Ludwikiem Klejndustem	11 Marca	
w KOLE.										
401	Nowy Rynek	1.596	77	209	—	595	2.550	W kancelarii Wydziału hipotecznego przy Sądzie Pokoju m. Kola przed Notariuszem Kazimierzem Szczepietewskim	5 Marca	
451	Toruńska	1.127	13	145	47	420	1.830		5 Marca	
60A	Rzeźnicza	1.878	53	218	50	700	3.000		5 Marca	
w ZDUŃSIEJ-WOLI.										
344	Toruńska	20.000	—	2.000	—	3.010	30.000	W kancelarii Wydziału hipotecznego przy Sądzie Pokoju m. Kola przed Notariuszem Tomaszem Rakowskim	5 Marca	
75	Nowo Warszawska	45.000	—	4.500	—	6.750	47.500		5 Marca	
370	Kaliszka	27.000	—	2.700	—	4.050	40.500		5 Marca	
w ZDUŃSIEJ-WOLI.										
209	Aleje Kościuszki	28.000	—	3.249	—	5.600	42.000	W kancelarii Wydziału hipotecznego m. Zdunskiej-Woli przed Notariuszem Kazimierzem Rokossowskim	9 Marca	
549	Krucza	36.235	66	3.230	22	4.392	54.900		12 Marca	
428	Opiesińska	14.089	16	1.950	—	3.000	22.500		12 Marca	

ZARZAD

Spółki Akcyjnej Fabryka Okuć Budowlanych Bracia Lubert, Spółka Akcyjna, na zaszczyt podać do wiadomości, że Spółka Akcyjna pod tą firmą została zawiązana w dniu 30 grudnia 1928 r. za aktem...

Bilans Netto Towarzystwa Akcyjnego Bałwiniowej Manufaktury „August Schmelzer” w Myszkowie, za czas od 1 lipca 1927 r. do 30 czerwca 1928 roku.

Stan czynny: Grunta zabudowania i urządzenia fabryczne 2.522.382,90, Towary 574.800,67, Surowce 623.228,70, Materiały pomocnicze 232.953,15, Gotówka i walory 347.448,65, Dłużnicy 1.008.030,87, Sumy Przechodnie 37.912,89, Strata z lat poprzednich 19.455,27, Zysk za 1927/1928 r. 4.409,84, Straty na 30.VI 1928 r. 15.045,43, Razem zł. 5.421.803,26.

Stan bierny: Kapitał Akcyjny 2.000.000, Kapitał Rezerwowy 10.608,61, Kapitał Amortyzacyjny 362.522,99, Akcepty 430.052,98, Wierzyciele 2.602.974,87, Sumy przechodnie 15.643,81, Razem zł. 5.421.803,26.

Rachunek Zysków i Strat. Straty: Wątpliwi wierzyciele 1.599,99, Zysk 1927/1928 4.409,84, Razem 6.009,83.

Zyski: Bilo zysk ze sprzedaży 5.726,70, Różnica kursowa 283,13, Razem 6.009,83.

Bilans - brutto (nieprzerachowany) na dz. 30.VI. 1928 r.

STAN CZYNNY: Plac — Zł. 65.505.—, Budynki — Zł. 230.947,77, Maszyny — Zł. 33.584,35, Kasa — Zł. 1.610,02, Weksle — Zł. 4.195,56, Dokumenty inkasowe — Zł. 3.708,14, Inwentarz żywy — Zł. 620.—, Dłużnicy — Zł. 102.597,11, Budowa nowej wanny — Zł. 24.516,27, Surowce i opał — Zł. 150.263,75, Koszty handlowe — Zł. 4.389,20, Koszty produkcji — Zł. 157.026,56, Strata — Zł. 72.528,23; Razem — Zł. 851.491,96.

STAN BIERNY: Kapitał zakładowy (akc.) — Zł. 320.000.—, Towary — Zł. 302.835,84, Wierzyciele — Zł. 228.323,22, Procenty — Zł. 332,90, Razem Zł. 851.491,96.

Bilans - brutto (przerachowany), zatwierdz. przez Walne Zgromadzenie Akcjon. dn. 20 grudnia 1928 r. na dz. 1.VII. 1928 r.

STAN CZYNNY: Plac — Zł. 65.505.—, Budynki — Zł. 323.326,88, Maszyny — Zł. 47.018,09, Kasa — Zł. 1.610,02, Weksle — Zł. 4.195,56, Dokumenty inkasowe — Zł. 3.708,14, Inwentarz żywy — Zł. 620.—, Dłużnicy — Zł. 102.597,11, Budowa nowej wanny — Zł. 24.516,27, Surowce i opał — Zł. 150.263,75, Koszty handlowe — Zł. 4.389,20, Koszty produkcji — Zł. 157.026,56, Razem — Zł. 884.776,58.

STAN BIERNY: Kapitał zakładowy (akc.) — Zł. 350.000.—, Fundusz rezerwowy specjalny — Zł. 3.284,62, Wierzyciele — Zł. 228.323,22, Towary — Zł. 302.835,84, Procenty — Zł. 332,90, Razem — 884.776,58.

HUTA SZKLANA „FENIKS”

119-g Sp. Akc.

Zgubiono książkę ziemianina Wacława Kopera, Chmielna 85, 191-g

Zgubiono legitymację osobistą Nr. 24, wystawioną przez Dtwo 2 p. lotniczego Grabowskiego Bolesława, 168-kg

Zgubiono książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Ciechanów, Jana Chabowskiego, 169-kg

Skradzono dowód osobisty i zwolnienie wojskowe, wydane w Kielcach na imię Majera Gutfrauda, 170-kg

Zgubiono legitymację urzędową Kozłowskiego Władysława, wydaną przez Komendanta Wojew. w Łucku Nr. 418, 171-kg

Zgubiono legitymację służbowa posterunkowego Grykiera Władysława, wydaną przez Komendanta Wojewódzkiego PP. w Białymstoku, Nr. 841, 172-kg

Zgubiono zameldowanie zgłoszenia na sprzedaż radjo-sprzętów, udzielone firmie „Kados”, Sp. z ogr. odp. Katowice, za Nr. 87/281/E, 173-kg

Zgubiono legitymację urzędową Nr. 252-a, podkomisarza Policji Państwowej, Jana Zemana, wydaną przez Komendę Główną, 174-kg

Skradzono książeczkę inwalidzką, Alojzy Muziol, Kałiska, p. Starogard, 175-kg

Skradzono książeczkę inwalidzką, Metelów Marjan z Nadwornej, wydaną przez P. K. U. Stanisławów, 176-kg

Zgubiono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Mołodoczno, Józefa Niewierowicza, 177-kg

Zgubiono legitymację ofic. Nr. 52, por. Perskiego Stanisława, wyd. przez D. O. K. VI Łwów, 178-kg

Skradzono legitymację Nr. 3680, wydaną przez Kuratorium Lwowskie, Peleńskiego Jüemona, 179-kg

Skradzono dokumenty, świadectwa I i II Egzaminu Państwowego (Dyplom), wydane przez Wydział Chemiczny Politechniki we Lwowie, na nazwisko inż. Jakób Rozenblatt, 180-kg

Skradzono: 1) Dowód osobisty, wydany przez Starostwo Pińczowskie na imię Ieka Rapoporta, 2) Paszport zagraniczny, 3) Legitymację L. O. P. P. 4) 1 weksel na zł. 100 z wyst. M. Chmielnickiego, Busko, 5) 1 weksel na zł. 64 z wyst. M. Chmielnickiego, Busko, 6) 6 weksli po zł. 50 z wystawienia mjr. Sęka, Pińczów, 7) 2 weksle po zł. 90 z wyst. B. Prajzera, Pińczów, 8) 1 weksel na zł. 82, z wystawienia E. Ostrowieckiego, Pińczów, 9) 1 weksel na zł. 90 z wyst. E. Ostrowieckiego, Pińczów, 181-kg

Zgubiono książeczkę Kasy Chorych, Ostrowiec, Ciesniewskiego, 182-kg

Zgubiono książkę stanu służby oficera, wystawioną przez P. K. U. Jarosław, Jan Siemieński, rotmistrz w rezerwie, 183-kg

Zgubiono przez mieszkańca ws. Wola, gminy Lubitów, Mikołaja Muzykę, książeczkę wojskową, 184-kg

Zgubiono przez mieszkańca ws. Wola, gminy Lubitów, Mikołaja Muzykę, książeczkę wojskową, 185-kg

Wielgus Marjan zgubił książeczkę Kasy Chorych, Ostrowiec Nr. 7338, 186-kg

Zaginęła książeczka inwalidzka, Ludwik Wachowiak z Polskich Oleśdrów, urodz. 17.VIII 1897 r., Dobrapomoc, powiat Koźmin, 187-kg

Zgubiono książkę wojskową, wydaną przez Dowództwo 3 pułku Legionów, 188-kg

Skradzono legitymację Władysława Zambrzyckiego, emerytowanego Komisarza Ochrony Lasów, wystawioną przez Poleski Urząd Wojewódzki, 189-kg

Zgubiono dowód osobisty, wydany przez Starostwo w Pińsku na imię Grosberga Józefa, 128-g

Skradzono książkę wojskową Bięka Antoniego, wydaną przez P. K. U. Warszawska Powiat, 126-g

Skradzono koncesję na sprzedaż znaczków stemplowych i blankietów wekslowych na imię Trydman Dwójra Dyna, wydaną przez Warszawską Lzbę Skarbową, 121-g

Zaginął weksel na 850 zł, pl. 2.12.28, wystawca H. Minc, na zlecenie „Fabryki Odlewów Żelaznych „Słowianie”, zyrant Fabryka Odlewów Żelaznych „Słowianie”, platyny u I. Blumberga, Pańska 36, 120-g

Zgubiono książkę wojskową Konstantego Kostzewy, wydaną przez P. K. U. Warszawska i książkę Kasy Chorych, 113-g

Zgubiono kartę zwolnienia z wojska, wydaną przez pułk 2-gi Kowieński w Grodnie, Leona Lesniewskiego, 111-g

Skradzono książkę wojskową Franciszka Waszkiewicza, wydaną przez P. K. U. Warszawska 2 i prawo jazdy szoferskie, wydane przez Urząd Ruchu Kołowego w Warszawie Nr. 11604, 110-g

Zgubiono weksle w blanco na 400 i 500 zł, podpisane przez Walentynę Grzybowską, 106-g

Zgubiono książkę wojskową Rajbenbacha Chila, wydaną przez P. K. U. Warszawska 2, 100-g

Zgubiono książkę wojskową Grabowskiego Tomasz, P. K. U. Warszawska 2, 99-g

Zgubiono 3 polisy Asekuracyjnego T-wa „Żiża” Ch. Ag. Moskwa, na imię D. E. Szpektorow, za Nr. 120962, na imię D. J. Szpektorow dla Rebeki, Nr. 151808 i na imię D. J. Szpektorow dla Rozalji, Nr. 151809, 98-g

Skradzono dowód osobisty Janika Najbergowa, wydany przez Starostwo Grójeckie i kartę powołania P. K. U. Grójec, 97-g

Zgubiono książkę wojskową Fisza Fiszczonek, Czerniakowska 52, 96-g

Zgubiono kartę poboru, Stefana Dionizjaka, Współna 66, 94-g

Siedlecki Leon, nauczyciel powiatu Piotrkowskiego zgubił legitymację urzędniczą, wydaną przez Kuratorium Okr. Szkolnego Łódzkiego, 74-k

Zgubiono książeczkę wojskową stanu służby oficera, z rezerwy por. rez. 4 p. Leg., Michała Piotrowskiego, wydaną przez P. K. U. Ostrowiec, 23474-kg

Zgubiono dowód osobisty na nazwisko Gontarek Bronisławy Walerji, Wspólna Nr. 53 miesz. 1, 5-k

Zgubiono paszport, prawo jazdy samochodowe Nr. 8130 Ignacego Wardeckiego i weksel w blanco z podpisem St. Kaczyńskiego na 100 zł, 57-g

Zgubiono szoferskie prawo jazdy, wydane przez Ruch Kołowy Warszawy Nr. 10317, na imię Karol Grylowski, 68-g

Zgubiono dowód osobisty Lejzora Erlichmana, wydany przez Starostwo Sandomierskie i książkę wojskową wydaną przez P. K. U. Ostrowiec, 67-g

Zgubiono kartę zwolnienia kategorii E, § 71, Naftalego Tuchbanda, ul. Franciszkańska Nr. 6 miesz. 4, 65-g

Zgubiono książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Warszawska, Bronisława Bałwinińskiego, 60-g

Zgubiono książkę wojskową, Mendla Grajka, urodz. 1887 r., Leszno 110, 62-g

Israel Jankiel Lachman, Ogrodowa 63, zgubił pięć weksli: dwa z wystawienia Andrzeja Gwardyasa, Sosnowa 12, płatne 3 lutego i 3 marca 1929 r., po 250 zł. Trzy z wystawienia Bronisławy Marcinkowskiej, ulica Chłodna 22, płatne 18 stycznia, 11 i 18 lutego 1929 r., po 50 zł., bez zlecenia, 58-g

Skradzono kartę mobilizacyjną, książkę wojskową i kartę bezrobotnych Władysława Trzaski, Węgierska Nr. 15, 71-g

Skradzono książkę wojskową Bronisław Demidowicza, wydaną przez P. K. U. Warszawska, 55-g

Zgubiono weksel w blanco na 300 zł, z podpisem Marii Wrzesińskiej z Miłosny, 54-g

Zgubiono książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Warszawska, Ostrowskiego Bolesława, 53-g

Skradzono książkę wojskową Nowickiego Stanisława, wydaną przez P. K. U. Warszawska, 52-g

Zgubiono przednią tablicę rejestracyjną, wydaną w województwie warszawskim na autobus kursujący Warszawa — Łomianki, za Nr. WR 62857, własność Gawrońskiego Józefa, 51-g

Zgubiono wyrok na sumę 100 zł, Nr. sprawy 116, na Józefa Biniasa, Sura Zyma, Zwoleń, 48-g

Zgubiono książkę wojskową, rocznik 1889, Kazimierza Wojciechowskiego, miesz. wsi Boruty, gm. Belsk, 46-g

Skradzono kartę mobilizacyjną, wyciąg z ksiąg ludności i metrykę urodzenia, Moszka Gruski z Falenicy, 45-g

Józef Jackowski zgubił weksel na sumę zł. 700, wystawca Juliusz Żorawski, Warszawa, Filtrawa 63, na zlecenie St. Kartasińskiego, płatny dnia 4 stycznia 1928 roku, zrywany przez Polskie Tow. Budowlane, 43-g

Ksyl Zyperberszt, roczn. 1905 z Biłgoraja, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Zamocisku z roku 1926, kat. C. poz. 86, 42-g

Skradzono książkę wojskową, Jakubowskiego Józefa, Freta 53, 47-g

Zgubione dokumenty.

Skradzono książkę wojskową i legitymację Polskiego Radia Nr. 42, Aleksandra Gruberta, Hoża 38 — 3, 212-g

Skradzono książeczkę wojskową i patent na samochód na imię Majer Sirota z Chorzela, pow. Przasnysz, oraz weksel w blanco na zł. 1000, wystawca Władysław Polomski i T. Fatter, 213-g

Zgubiono weksel na zł. 200 wystawca Wilhelm Fogel, zyrant Ch. Froman, pl. 9.6 1929 r., 214-g

Zginął indeks Uniwersytetu Warszawskiego Kazimierza Janowskiego, L. alb. 24316, 215-g

Zgubiono kwit Nr. 61 Kasy Głównej z dnia 21.8 1926 r. na 100 zł. w obligacjach pożyczki 5% Nr. Nr. 3235388 i 0201701 tytułem kaucji wpłaconej do Dyrekcji P. K. U. w Radomiu, 217-g

Zginęła książka samochodu Nr. 2091/pol. 21334, Piotra Stefana Bergmana, ul. Tamka 44, 218-g

Skradzono indeks akademicki Uniwersytetu Warszawskiego Urbanowicz Marij, warszawskiego L. 27948, na nazwisko, 220-g

Zgubiono legitymację za Nr. 2272 Kasy Chorych, wydaną Romualdowi Żurańskiemu, urzędnikowi Zakładów Żyrardowskich, 221-g

Zgubiono książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Modlin, Antoniemu Draganiakowi, 222-g

Skradzono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Plock, Rudolflow Liedke, 223-g

Skradzono książkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Białystok, Wacławowi Białemu, 224-g

Zgubiono książkę wojskową Juljana Rychlińskiego, P. K. U. Warszawska - Powiat, 207-g

Zgubiono dowód osobisty akademicki, wydany przez Uniwersytet Warszawski L. 22687, Topolnickiego Tadeusza, 208-g

Weksler Gufa zgubiła dowód akademicki, wydany przez Uniwersytet Warszawski L. alb. 29158, 192-g

Skradzono książkę wojskową i dowód osobisty Bolesława Wiśniewskiego, wieś Kozia - Góra, gm. Sójki, 193-g

Zaginęło świadectwo przemysłowe na rok 1928, wydane przez XIV Urząd Przemysłowy w Warszawie, na imię Pinkusa Goliczkiego, Dżika Nr. 4, 194-g

Zgubiono legitymację urz. Nr. 129, Stebleckiego Eugenjusza, wydaną przez Dyrekcję Lasów Państwowych w Radomiu, 196-g

Kowalczyk Tadeusz, ul. Chłodna 46, zgubił kartę rejestracyjną wojskową, 197-g

Zaginęło 5 weksli z wystawienia Drukarni „Oswiata”, Henryk Hartglas, Warszawa, Tomiakie 4, 3 weksle po zł. 100, płatne 3.2, 12.2 1929 r. i 2 po zł. 200, płatne 3.3 i 25.3 1929 r. Ostrzegają się przed nabyciem, 198-g

Ludwik Marczak zgubił inwalidzką książkę Nr. 470, wydaną przez P. K. U. Warszawska, 200-g

Zgubiono los Nr. 3857, II Loterii Fantowej Domu Sierot w Warszawie, własn. Ludwika Głaszczka, Garwolin, 201-g

Zgubiono tablicę rejestracyjną od samochodu Nr. WR 63529, własność firmy Bracia Bergman, Marszałkowska Nr. 154, 203-g

Zgubiono książkę wojskową Majera Rubina Zormanana, rocznik 1887, Dżika 3, 204-g

Braun Mordko Dawid zgubił paszport zagraniczny do Brazylii, wydany przez Starostwo powiatu Warszawskiego, 205-g

Zgubiono legitymację urz., wydaną przez Najwyższą Lzbę Kontroli Państwowej, Antoniemu Latiermanowi, 190-g

Zgubiono 5 weksli na 220 złp., 2 weksle po 35 złp., wyst. Szymański, na zlecenie Klijanowicza, 1 platny 15.II i 1 15.III, 1 weksel na 50 złp., platny 15.III, wyst. Kaliszewski, na zlecenie Klijanowicza, 1 weksel na 50 złp., pl. 2.III, wyst. Piotrowski, na zlecenie Niewiadomskiego, 1 weksel na 50 złp., platny 12.I, wystawca S. Zonenszajn na zlecenie Krauca, 209-g

Zgubiono legitymację urzędniczą Alicji Szenberżanki, wydane z Kuratorjum Okr. Warszawskiego, 210-g

Skradzono legitymację, wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego Nr. 291, na imię Daniela Szukiewiczówny, 130-k

Chana Rywa Apelbaum z Łagowa, zgubiła koncesję na domową sprzedaż wyrobów tytoniowych i patent akcyzowy na piwiarne, 160-kg

Zgubiono książeczkę Kasy Chorych Ostrowiec, Chaj Arbejeman, 161-kg

Książka rewizyjna dla kołła parowego firmy Raunsones Nr. fabr. 25334, Nr. Siew. 21463, Nr. woj 81, zniejującego się w dobrach Starozreby, pow. Plock, zaginęła, 162-kg

Zgubiono książkę wojskową Zygmunta Borosa z gm. Skrwilno, pow. Rypniński, 163-kg

Zgubiono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Ciechanów, Bucholski Jan z Woli Kęczewskiej, 164-kg

Zgubiono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Pułtusk, Stanisława Chrenznowskiego, 165-kg

Zgubiono kartę zwolnienia wystawioną przez Komisję Poborową w Lisku, Chomycz Jan, 166-kg

Książka kołłowa firmy Stern, Finkelstein i S-ka, Tartak i Młyn Parowy w Pałęczynie, zaginęła w pożarze tartaku Małego, 167-kg